

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Opustili adventisti biblický model vedenia miestnych zborov?

P. Gerard Damsteegt

- A. Novozákonný model vedenia
- B. Adventistickí priekopníci prijímajú novozákonný model
- C. Adventisti opúšťajú novozákonný model vedenia
- D. Prekážky v návrate k biblickému modelu
- E. Výhody obnovenia Ježišovho modelu vedenia

Opustili adventisti biblický model vedenia miestnych zborov?

P. Gerard Damsteegt, Dr. Theol.

Profesor cirkevnej histórie, SDA Theological Seminary, Andrews University
Autor diela: *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*;
Hlavný autor: *Adventisti siedmeho dňa veria (Seventh-day Adventists Believe)*

Už ste premýšľali o tom, ako je možné, že významné zmeny v cirkvi prebehnú akoby za jednu noc? Ako je možné, že bohoslužobné štýly, hudba a kongregacionalizmus ovplyvnili toľko zborov tak rýchlo? O tejto otázke som uvažoval niekoľko rokov, no potom, čo som mal možnosť študovať vznik a rozvoj Cirkvi adventistov siedmeho dňa, som dospel k záveru, že jedna z hlavných príčin nových posunov v miestnych zboroch súvisí s výraznými zmenami, ktoré nastali v štruktúre vedenia miestneho zboru v priebehu dvadsiateho storočia.

Zmeny v prevádzkovej štruktúre miestneho zboru prišli postupne, takže len málo ľudí si ich všimlo. Dnes, asi 150 rokov potom čo Cirkev adventistov siedmeho dňa bola oficiálne zorganizovaná, zostalo už len málo z novozákonného modelu vedenia, ktorý pôvodne prijali priekopníci.

Aby sme plne pochopili túto situáciu a jej dôsledky, pozrieme sa najprv na novozákonný model vedenia miestnych zborov. Ďalej si ukážeme, ako tento model prijali adventistickí priekopníci. Potom sa zameriame na to, ako sa adventisti odchýlili od tohto modelu a aký to má následne dopad na miestny zbor. Nakoniec budeme uvažovať o možnostiach a výhodách obnovy Kristovho modelu vedenia pre miestne zbory adventistov siedmeho dňa.

V tejto kapitole naše štúdium obmedzíme na miestny zbor. Nebudeme pojednávať o štruktúre vedenia združení, únií a generálnej konferencie. Informácie o tomto aspekte cirkevnej organizácie možno nájsť v literatúre o Generálnej konferencii z roku 1901, ktorá odhaľuje prozreteľné vedenie Ducha Svätého vo vývoji organizačnej štruktúry, ktorá harmonicky spája spoločenstvo zborov adventistov siedmeho dňa po celom svete.

A. Novozákonný model vedenia

Organizácia cirkvi v Novom Zákone

Nový zákon nám poskytuje informácie o štruktúre vedenia kresťanskej cirkvi. Ježiš Kristus počas svojho pôsobenia na Zemi založil organizáciu a autoritu svojej cirkvi. Ustanovil (ordinoval) svojich dvanástich nasledovníkov, aby ho sprevádzali na jeho cestách a pripravil ich na kázanie evanjelia a uzdravovanie chorých (Marek 3:14,15). Tiež nazval týchto dvanástich mužov apoštolmi (Lukáš 6:13).

Táto udalosť bola prvým krokom v "organizácii cirkvi, ktorá po Kristovom odchode mala byť jeho zástupcom na Zemi."¹ Povolanie týchto dvanástich mužov malo obrovský význam. "Ich úrad bol najdôležitejší, k akému boli ľudia vôbec povolaní, a bol len o úroveň nižší než úrad samotného Krista... Rovnako ako v Starom zákone dvanásť patriarchovia boli zástupcami Izraela, tak dvanásť apoštoli mali byť zástupcami cirkvi evanjelia."²

Jeruzalemská cirkev – model pre budúce zbory

Kniha Skutky apoštolov odhaľuje ďalšiu fázu v organizácii cirkvi - vytvorenie novozákonného modelu cirkevného vedenia. Skoro po Kristovom nanebovstúpení boli apoštoli zavalení požiadavkami rýchlo rastúcej cirkvi v Jeruzaleme. V snahe vyrovnať sa s výzvami, s ktorými boli konfrontovaní, apoštoli rozdelili vodcovské zodpovednosti v miestnom zbore na dve hlavné oblasti. Bolo vybraných sedem mužov, aby "obsluhovali stoly", zatiaľ čo apoštoli sa obmedzili na "modlitbu a službu Slova" (Skutky 6:2,4). Obe skupiny - aj tí "siedmi", aj apoštoli - boli zapojené do obsluhovania alebo slúženia, ale spôsob ich príslušného zapojenia sa významne líšil. To, čo tieto dve oblasti služby znamenali, je predmetom mnohých špekulácií.

Komentár Ellen Whiteovej k týmto udalostiam je veľmi objasňujúci. Ona napísala, že pod vedením Ducha Svätého apoštoli začali "načrtávať plán pre lepšiu organizáciu všetkých pracovných síl cirkvi."³

Aký bol ten plán pre lepšiu cirkevnú organizáciu? Tento plán zriadil deľbu práce medzi tými, ktorí slúžia ako duchovní vodcovia a tými, ktorí sa starajú o špecializované línie diela a financie cirkvi. Apoštoli oznámili, že nastal čas "aby duchovní vodcovia, ktorí majú dohľad nad cirkvou boli oslobodení od úlohy rozdávať chudobným, a od podobných bremien, aby mohli slobodne pokračovať v diele hlásania evanjelia."⁴ Cirkev prijala túto radu a ustanovila (ordinovala) sedem mužov ako diakonov. Ellen Whiteová napísala, že "modlitbou a vkladáním rúk boli siedmi vybraní muži slávnostne oddelení pre plnenie svojich povinností ako diakoni."⁵ Tento čin bol "významným krokom v zdokonaľovaní evanjelijného poriadku v Cirkvi."⁶

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Označenie "diakoni" pre týchto mužov sa dokonale hodilo pre ich prácu "obsluhovania stolov". Ellen Whiteová napísala: Im bolo zverené "dozercie nad špeciálnymi líniami diela" ktoré zahŕňali starostlivosť o "individuálne potreby", "všeobecné finančné záujmy cirkvi"⁷, a "starostlivosť o potreby chudobných."⁸ Táto práca ich však nevyučovala z "vyučovania viery". Diakoni "boli plne kvalifikovaní vyučovať ostatných v pravde, a oni sa zapojili do diela s veľkou horlivosťou a úspechom."⁹

Po ukameňovaní diakona Štefana vypuklo prvé veľké prenasledovanie kresťanskej cirkvi a veriaci sa rozprchli po krajoch Judska a Samárie (Skutky 8:1). Od tohto času bolo evanjelium hlásané za hranicami Jeruzalema.

V súlade s modelom vedenia jeruzalemského zboru, apoštoli ustanovili (vymenovali) starších ako duchovných vodcov v každom zbore (Skutky 14:23; Titus 1:5). Táto prax vysvetľuje, prečo apoštoli, keď opustili Jeruzalem, aby kázali evanjelium a evanjelizovali svet, ustanovili (vymenovali) starších v Jeruzaleme, aby zaujali ich miesta – aby nevzniklo vákuum v tomto hlavnom centre cirkvi vtedajšej doby. To tiež vysvetľuje prítomnosť starších v jeruzalemskej cirkvi o niekoľko rokov neskôr, ktorým Barnabáš a Saul mali odovzdať príspevky na pomoc chudobným veriacim v Judsku (Skutky 11:29,30).

Ellen Whiteová považovala štruktúru vedenia Jeruzalemskej cirkvi s jej deľbou práce za model pre kresťanskú cirkev. Ona dosvedčuje: "Organizácia cirkvi v Jeruzaleme mala slúžiť ako model pre organizáciu zborov na každom inom mieste, kde poslovia pravdy získajú nasledovníkov pre evanjelium."¹⁰

Duchovné dary

Ďalší posun vo vývoji cirkevnej organizácie nastal keď sa cirkev rýchlo rozšírila do mnohých oblastí. Vtedy Duch Svätý udelil zvláštne duchovné dary niektorým z Božieho ľudu s cieľom zlepšiť efektívne fungovanie cirkvi. Ellen Whiteová povedala:

Neskôr v histórii ranej cirkvi, keď sa v rôznych častiach sveta mnohé skupiny veriacich sformovali do zborov, organizácia cirkvi bola ďalej zdokonalená, aby sa zachoval poriadok a harmonické jednanie. Každý člen bol nabádaný, aby dobre konal svoju úlohu. Každý mal rozumne využívať talenty, ktoré mu boli zverené. Niektorí boli obdarení Duchom Svätým špeciálnymi darmi - Boh postavil v cirkvi "ponajprv apoštolov, po druhé prorokov, po tretie učiteľov; potom zázraky, potom dary uzdravovania, ujímania sa potrebných, správy, druhy jazykov". (1.Korint'anom 12:28). Ale všetky tieto triedy pracovníkov mali pracovať v harmónii.¹¹

Osoby, ktoré dostali tieto dary nemali nahradiť predtým zvolené vedenie starších a diakonov, ale spolupracovať s nimi tak, aby cirkev bola úspešnejšia ako kedykoľvek predtým.

Spôsobilosť poverencov (predstaviteľov úradov) miestneho zboru

Krátko pred svojou smrťou dal Pavol pod božskou inšpiráciou dôležité pokyny k ochrane štruktúry vedenia miestneho zboru.

V liste Timotejovi Pavol odporúčal aplikáciu organizačného modelu jeruzalemskej cirkvi do iných zborov na svete. Opatrne vymenoval predpoklady pre tých, ktorí majú slúžiť ako duchovní vodcovia (starší), ako aj tých, ktorí sa majú starať o iné cirkevné záležitosti (diakoni) (1.Timoteovi 3:1-13). Podobným spôsobom dal Pavol pokyn Titovi, aby zriadil poriadok v zboroch vymenovaním starších či biskupov, ktorí spĺňali požadované predpoklady (Títovi 1:5-9).

V Novom zákone sa pojmy "starší" a "biskup" používali rovnocenne a voľne sa zamieňali (Titus 1:5.7; 1.Timoteovi 3:1.2). Pojem *starší* vyjadroval titul a dôstojnosť úradu, zatiaľ čo pojem *biskup* vyjadroval funkciu úradníka ako "dozorcu" ktorý mal sýtiť, pásť, alebo chrániť zbor (Skutky 20:17.28).¹²

Predpoklady pre úrad staršieho (biskupa) sú popísané Pavlom v liste Timotejovi. Starší (biskup) musí byť:

"Bezúhonný, manžel jednej ženy, striedmy, triezvej (rozvážnej) mysle, dobrého správania, pohostinný, schopný učiť; nie pijan vína, nie násilný, nie chtivý peňazí, ale prívetivý, nie hašterivý, ani žiadostivý; ale taký, ktorý dobre riadi svoj dom, a má svoje deti v podriadenosti so všetkou úctou (lebo ak človek nevie ako riadiť svoj vlastný dom, ako sa bude starať o cirkev Božiu?); nie nováčik, aby nadujúc sa v pýche neupadol do rovnakého odsúdenia ako diabol. Okrem toho musí mať dobré svedectvo medzi tými, ktorí sú vonku, aby neupadol do potupy a diablovej nástrahy" (1.Timoteovi 3:2-7).

Tieto požiadavky jasne naznačujú, že Pán ako Hlava cirkvi (Efežanom 5:30), má záujem, aby jeho cirkev bola pod vedením starších či duchovných (ministers), ktorí majú vysoké duchovné a etické normy, ktorí sú známi ako úspešní správcovia vlastného domu a ktorí majú dobrú povest' medzi neveriacimi. Ak starší alebo duchovný (minister) nie je úspešný ako vodca vlastnej rodiny, nie je spôsobilý viesť zbor. Pavol povedal: "Ak človek nevie ako riadiť svoj vlastný dom, ako sa bude starať o cirkev Božiu?" (1.Timoteovi 3:5).

Vzťahy medzi apoštolmi a staršími

Mali mať apoštoli a starší rovnakú funkciu? Ak nie, v čom sa líšili? Jeden podstatný rozdiel bol, že apoštoli boli putujúci duchovní vodcovia, zatiaľ čo starší boli duchovnými vodcami miestneho zboru. Apoštoli cestovali od zboru do zboru, zakladali nové zbory a dohliadali na chod zborov. Starší však boli spojení s miestnym zborom a nemali autoritu nad inými zborníkmi. Napriek tomu apoštoli a starší úzko spolupracovali v úlohe vedenia cirkvi.

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Ich úzka spolupráca bola viditeľná pri veľkom spore o to, či noví pohanskí veriaci musia byť obrezaní. Do Jeruzalema bol zvolaný výbor (zhromaždenie rady), aby urovnal konflikt. Tí, ktorí rozhodovali o tejto záležitosti boli duchovní vodcovia zborov - apoštoli a starší (Sk 15:2.6).

Úzky vzťah medzi apoštolmi a staršími bol tiež viditeľný zo slova, ktoré sa používalo na opis úradu apoštola a staršieho. Keď napríklad po smrti Judáša apoštoli diskutovali o vhodnej náhrade, Peter predniesol výzvu: "Jeho biskupstvo nech vezme iný" (Skutky 1:20). Povaha a druh práce, ktorú mal konať tento nový apoštol, je jasná z gréckeho slova *episkope*, ktoré niektoré biblické preklady prekladajú ako "(biskupský) úrad" alebo "(biskupské) poverenie", odkazujúc na úlohu "dozorcu". Z tohto dôvodu prof. Roháček a anglický King James Version prekladá toto slovo ako "biskupstvo."

Je jasné, že od samého začiatku apoštoli slúžili ako tí, ktorí dozerali na cirkev. Apoštol Pavol implementoval model Jeruzalemského vedenia do novozaložených zborov. Staršieho označil za "biskupa" (grécky *episkopos*) (Titus 1:5,7). V rade Timotejovi Pavol opísal rovnakú pozíciu ako "úrad biskupa" (*episkope*), ktorá v tejto súvislosti odkazuje na úlohu dohliadať na zbor (1.Timoteovi 3:1, KJV).

Keď Pavol oslovil starších zboru v Efeze, opäť ich označil za "dozorcov", ktorých úlohou bolo, aby "pásli cirkev Božiu," aby ju chránili pred všetkými druhmi bludov, ktoré prídu do cirkvi v snahe zničiť ju (Sk 20: 28-30). To naznačuje, že dôležitou súčasťou úlohy starších ako pastierov/pastorov je upevňovať vieru členov zboru skrze službu Slova. Podobnú radu dal Pavol Titovi, a vysvetľuje, že starší sa musí držať "verného slova, ako bol vyučený, aby mohol v zdravom učení napomínať a usviedčať tých, ktorí protirečia" (Titovi 1:9). Opäť vidíme úzku paralelu medzi apoštolmi a staršími v ich služobných a vodcovských úlohách.

Peter narážal na úzky vzťah medzi apoštolmi a staršími, keď označil seba za "tiež staršieho" ("spolustaršieho") (1.Pt 5:1). To potvrdzuje, že apoštol bol tiež považovaný za staršieho, ale za cestujúceho staršieho, ktorého zodpovednosť nebola obmedzená na miestny zbor, ale ktorý slúžil tiež ako evanjelista, zakladajúci nové zbory. Pavol prejavil tento druh vodcovstva, keď sa vrátil do zborov, ktoré založil v Malej Ázii na nasledujúcich cestách.

Opustenie Jeruzalemského modelu vedenia

V prvom storočí kresťanskej éry zbory viedli starší. Avšak, čoskoro po smrti proroka a apoštola Jána sa organizačná štruktúra jednotlivých zborov začala meniť. Spisy prvokresťanského pisateľa Ignáca z Antiochie odhaľujú začiatok inej štruktúry vedenia v začiatkom druhého storočia.

Ignác z Antiochie je prvým zástupcom novej formy vedenia zboru známej pod názvom "biskupstvo" (episkopátstvo). Jeho spisy odhaľujú, že v tejto dobe predsedajúci starší vzal na seba titul biskup. V novej zborovej štruktúre biskup stál v centre zborového života a ostatní starší, diakoni a laici podliehali jeho autorite.¹³

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Ignác z Antiochie opísal vzťah veriacich k biskupovi nasledovne: "Na biskupa by sme mali hľadiť tak, ako by sme hľadeli na samotného Pána, pretože on stojí pred Pánom."¹⁴ "Hľadte, aby ste všetci nasledovali biskupa tak, ako Kristus Ježiš nasleduje Otca... Nech nikto nerobí nič, čo sa týka zboru, bez biskupa."¹⁵ "A hovorím: Ctite samozrejme Boha, ako pôvodcu a Pána všetkých vecí, ale aj biskupa ako veľkňaza, ktorý nesie Boží obraz. ... v cirkvi nie je nikto väčší ako biskup, ktorý slúži ako kňaz Bohu za spásu celého sveta. ... Ten, kto ctí biskupa, bude poctený Bohom, a ten, kto ho nectí, bude potrestaný Bohom."¹⁶

Tento model vedenia, ktorý zavádza osobitnú úroveň autority v miestnom zbore, predstavuje odklon od biblického modelu, pretože robí z biskupa hlavu a centrum miestneho spoločenstva. Tento model služobnosti sa opisuje ako prvá fáza episkopátu - vladárstva biskupa nad zborom/cirkvou. Časom tento typ organizácie zboru/cirkvi prerástol do plného naplnenia v pápežstve.

V priebehu stáročí sa rôzne reformné hnutia snažili obnoviť novozákonný model zborového/cirkevného vedenia. Vďaka pôsobeniu Božej prozreteľnosti adventistickí priekopníci prijali tento biblický model.

B. Adventistickí priekopníci prijímajú novozákonný model

V rokoch, keď sa formovala Cirkev adventistov siedmeho dňa, jej členmi sa stávali veriaci z rôznych cirkví, ktorých zjednocovalo spoločné očakávanie blízkeho príchodu Krista. Oni odchádzali alebo boli vylúčení zo svojich cirkví, keď tieto organizácie odmietli hlásanie posolstva prvého anjela, aby pripravili ľudí na druhý príchod. Títo veriaci nemali túžbu založiť ďalšiu cirkev.

Väčšina adventistov sa vzpierala akejkolvek forme organizácie, pretože boli presvedčení, že ich privedie do podobného zmätku aký existoval v mnohých kresťanských cirkvách. Avšak potom, keď títo adventní veriaci objavili význam posolstiev troch anjelov, ktoré vysvetľovali veľké sklamanie roku 1844, začali postupne vnímať, že Nový zákon učí o potrebe poriadku a organizácie. Ak chceli účinne ohlasovať evanjelium troch anjelských posolstiev zvyšku sveta, museli byť organizovaní. Teraz otázka znela: "Ako?"

Zásah Božej prozreteľnosti

Krátko po roku 1850 dal Pán malému spoločenstvu adventistov, ktorí prijali pravdu o svätyni a sobote, zvláštne porozumenie, ktoré ich viedlo k prijatiu novozákonného modelu cirkevnej organizácie.

V roku 1850 dal Pán Ellen Whiteovej, prorokyni cirkvi ostatkov, videnie zdôrazňujúce, "že v nebi sa všetko riadi dokonalým poriadkom." Anjel vo videní jej dal pokyn, aby nasledovali tento poriadok. "Anjel povedal: Pozrite sa; Kristus je hlavou; postupujte podľa poriadku. Nech všetko má svoj zmysel a význam. Anjel povedal: Hľadte a vedzte, aký dokonalý, aký krásny je poriadok v nebi; nasledujte ho."¹⁷

O dva roky neskôr, v roku 1852¹⁸, jej Pán dal ďalšie videnie o význame poriadku v adventnom hnutí, a kládol jej na srdce potrebu prijať plán, ktorý by zorganizoval adventistov tak, aby mohli pôsobiť efektívne. Vo videní jej bolo ukázané, že "evanjelijný poriadok je predmet, ktorého sa príliš obávajú a ktorý zanedbávajú."¹⁹ Videnie ukázalo, že poriadok je súčasťou Božieho kráľovstva. "V nebi je poriadok. Poriadok bol aj v cirkvi, keď bol Kristus na zemi, a po jeho odchode bol poriadok striktné dodržiavaný aj medzi apoštolmi."²⁰ Poriadok bude obzvlášť dôležitý v záverečných dňoch histórie Zeme. "Teraz v týchto posledných dňoch, zatiaľ čo Boh prináša svoje deti do jednoty viery [od roku 1844], existuje reálnejšia potreba poriadku, ako kedykoľvek predtým; Lebo ako Boh zjednocuje svoje deti, satan a jeho zlí anjeli sú veľmi zaneprázdnení snahou, aby zabránili tejto jednote a zničili ju."²¹

Hlavným problémom pre začínajúce (neskúsené) hnutie boli ľudia vstupujúci do služby evanjelia, ktorých Boh nepovolal. Videnie ukázalo, že skrze satanov vplyv "sa do poľa ponáhľajú muži, ktorí postrádajú múdrosť a úsudok, ktorí snád' neriadia dobre svoj vlastný dom, a nemajú poriadok alebo vládu nad tým málom duší, ktoré im Boh dal na starosť doma;

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

---

no predsa sa cítia schopní mať na starosti stádo."²² Iní mali neposvätený životný štýl – mali teoretické poznanie pravdy, ale chýbala im duchovnosť.²³ A zase iní boli presvedčení, že Boh ich povolal, ale "postrádajú zdravý úsudok a trpezlivé uvažovanie, rozprávajú o sebe vychvalovačne, a tvrdia veľa vecí, ktoré nemôžu preukázať zo Slova Božieho."²⁴ Všetci takíto ľudia boli vo videní opísaní ako "samo-poslaní muži."²⁵

Problém s týmito ľuďmi spočíval v tom, že oni cítili, že Boh ich povolal do služby evanjelia. To viedlo k ešte väčšiemu zmätku, pretože "muži, ktorí nie sú povolani Bohom, sú vo všeobecnosti práve tými, ktorí sú najviac presvedčení, že sú povolani a že ich práca je veľmi dôležitá."²⁶ Niektorí z týchto ľudí "majú určitú mieru úspechu a to vedie ich aj ostatných k presvedčeniu, že sú určite povolani Bohom." Ellen Whiteová poukázala, že skutočnosť že mali istý úspech v privádzaní Božích "úprimných dietok" k prijatiu "prítomnej pravdy" nie je dôkazom toho, že ich povolal Boh.²⁷ "Ak sa samo-poslaní muži postavia tam, kde ich Boh nepostavil, hovoria o sebe, že sú učители, a duše prijímajú pravdu tak, že ich počujú o nej hovoriť, to nie je dôkazom, že sú povolani Bohom."²⁸

Nedostatok organizácie medzi adventistami v tom čase nebolo nič, čo by nebolo možné vyriešiť. Vo videní bolo ukázané, že cirkev má zodpovednosť zastaviť zmätok. Ellen Whiteová uviedla:

Videla som, že cirkevné spoločenstvo by malo cítiť svoju zodpovednosť a starostlivo a pozorne skúmať životy, spôsobilosti, a všeobecný kurz tých, ktorí vyhlasujú, že sú učители. Ak sa nepredložia neklamné dôkazy o tom, že ich povolal Boh, a že na nich spočinie "beda", ak nebudú dbať na toto povolanie, je povinnosťou cirkevného spoločenstva konať a dať na známosť, že tieto osoby neboli cirkvou uznané za učiteľov. To je jediná cesta ktorú cirkev môže podniknúť, aby bolo v tejto veci jasno, pretože bremeno leží na nich (na cirkevnom spoločenstve).²⁹

Vo videní bolo Ellen Whiteovej ukázané, že cirkev v dobe apoštolov bola ohrozená falošnými učiteľmi. Aby apoštol Pavol čelil tomuto problému v novozákonnej cirkvi, pod pôsobením inšpirácie predložil zoznam spôsobilostí (predpokladov), aby cirkev mohla bezpečne vybrať a ustanoviť tých, ktorí boli skutočne povolani Bohom, aby ich odlíšila od falošných učiteľov. Tak "bratia vybrali mužov, ktorí podali dobré dôkazy o tom, že sú schopní riadiť svoj vlastný dom a zachovať poriadok vo svojich vlastných rodinách, a že môžu osvietiť tých, ktorí boli v temnote."³⁰ V Novom zákone bol zásadným predpokladom staršieho dôkaz o jeho úspešnom vodcovstve vo vlastnom dome. Len takí muži boli schválení cirkvou a Duchom Svätým; Iba títo boli vysvätení "vkladaním rúk."³¹

Adventisti mali nasledovať príklad apoštolov. Ellen Whiteová napísala: "Videla som, že ani dnes nie sme chránení pred falošnými učiteľmi viac, než tomu bolo v dňoch apoštolov; a ak nie sme, mali by sme urobiť také osobitné opatrenia ako urobili oni, aby sa zabezpečil pokoj, harmóniu a jednotu v Božom stáde. Máme ich príklad, a mali by sme ho nasledovať."³²

Ellen Whiteová zdôraznila potrebu nasledovať Bibliu pri zisťovaní (určovaní), či Boh povolal dané osoby do služby evanjelia. Vysvätené by mali byť iba osoby, ktoré spĺňajú biblické

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

---

kritériá. Ona napísala: "Bratia so skúsenosťami a zdravým úsudkom by sa mali zhromaždiť a podľa Božieho slova a s potvrdením Ducha Svätého by mali na vrúcnej modlitbe vložiť ruky na tých, ktorí podali plný dôkaz, že dostali poverenie od Boha, a oddeliť ich, aby sa plne venovali Božiemu dielu. Tento akt dá najavo, že cirkev ich schválila aby pôsobili ako poslovnia, ktorí nesú najväčšie poslanstvo, aké kedy bolo dané ľuďom."³³

Ellen Whiteová vo svojej rade plne potvrdila pre dnešných adventistov platnosť predpokladov pre starších alebo kazateľov (ministers), ako sú uvedené v 1. Timoteovi 3 a v Titovi 1. Muži by mali byť úspešnými vodcami vo svojom domácom "zbore" skôr než budú ustanovení za správcov (dozorcov) cirkevného zboru. Počas celej svojej služby zdôrazňovala, že adventisti siedmeho dňa musia nasledovať tieto biblické predpoklady.³⁴

James White zakladá organizáciu na biblickom základe

James White, povzbudený Božími usmerneniami, ktoré boli dané Ellen Whiteovej, žiadal nad zmätkom a neorganizovaným stavom medzi adventistami – svätiteľmi soboty a apeloval na poriadok a jednotu. Už v roku 1853, v sérii článkov s názvom "Evanjelijný poriadok" vyjadril svoju silnú podporu pre nasledovanie biblického modelu cirkevnej organizácie a vedenia.

Starší White napísal, že základy cirkevnej organizácie alebo evanjelijného poriadku, sú vysvetlené v Biblii. Naliehal, že "je potrebné vynaložiť aktívne úsilie, aby bol obnovený poriadok evanjelia tak rýchlo, ako je to len možné."³⁵ Vyhlásil: "Božský poriadok Nového zákona je dostačujúci na zorganizovanie cirkvi Kristovej" a významne dodal: "Ak by bolo potrebné niečo viac, bolo by to dané skrze inšpiráciu."³⁶

Predpoklady pre staršieho zboru

V novozákonnom modeli pre vedenie cirkvi Starší White uznal, že je to Pán, ktorý povoláva kazateľa (minister). Potenciálny kazateľ (minister) musí spĺňať "potrebné predpoklady", ktoré "sú jasne uvedené v Božom Slove."³⁷ Tieto predpoklady uvádza Pavol v jeho rade Timotejovi v 1. Timoteovi 3:1-7.³⁸ K požiadavkám na úrad staršieho alebo kazateľa poznamenal:

Zdá sa, že po úrade biskupa, alebo staršieho túžia mnohí, ktorí nespĺňajú mnohé body tu uvedené apoštolom. Taký človek musí byť "bezúhonný", "bdelý", "triezvy", "trpezlivý", "nie (svárlivý) bitkár." Musí dobre spravovať svoj vlastný dom. Ako je možné, aby Duch Svätý urobil dozorcem a vodcom [Židom 13:17] nad drahým Božím stádom človeka, ktorý nevie ako, alebo zanedbáva riadiť svoje deti doma? - Tu Apoštol apeluje na náš rozum. A zdá sa, že je najväčšou absurditou, aby takýto človek bol povolaný aby vládol zboru. Boh ich nepovoláva. On nezverí duše do ich starostlivosti.³⁹

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Starší White veril, že organizácia cirkvi bola jasne stanovená v Písme a bola rovnako aplikovateľná na adventistov tak, ako tomu bolo v čase apoštolov. Biblia bola príručkou pre výber predstaviteľov (vodcov) cirkvi.

Vzťahy medzi miestnymi staršími a kazateľmi

V roku 1861, v čase keď bola zorganizovaná prvá konferencia adventistov siedmeho dňa, James White publikoval svoje posolstvo konferencii zamerané na to, ako zorganizovať cirkev s jej predstaviteľmi úradov, aké sú ich povinnosti, a ako sa majú voliť.

Starší White poukázal na to, že v Novom zákone existovali "nasledovné druhy vodcov a predstaviteľov úradov kresťanskej cirkvi ... apoštoli, evanjelisti, starší, biskupi, pastieri, a diakoni"⁴⁰ Ďalej rozdelil predstaviteľov úradov do dvoch hlavných tried: "Tých, ktorí zastávajú svoj úrad na základe osobitného povolania od Boha, a tých, ktorí boli vybratí cirkvou. Prvá trieda zahŕňala apoštolov a evanjelistov; druhá starších, biskupov, pastierov a diakonov."⁴¹

Keď popisoval prvú triedu predstaviteľov úradov, napísal, že **apoštol** je "ktokoľvek špeciálne vyslaný Bohom, v akejkolvek dobe, hlásať Jeho pravdu." Toto sa "obzvlášť vzťahuje na tých, ktorí boli povolani Bohom, aby viedli hlásanie každej novej pravdy alebo každú reformu; na takých ako napríklad Luther, Melanchthon, Wesley a William Miller."⁴² A **evanjelista** je podľa jeho popisu "kazateľ evanjelia - nie fixovaný na nejaké miesto, ale cestujúci ako misionár, ktorý káže evanjelium a zakladá zbory. Pozri Skutky 21:8; Efežanom 4:11; 2.Timoteovi 4:5 "⁴³

Druhú triedu predstaviteľov úradov volil zbor: **starších, biskupov, pastierov a diakonov**. Úrad staršieho vnímal ako ekvivalent slova biskup, pastor a dozorca. Termín pastor bol identifikovaný ako "doslova pastier (bača), ovčiak; špeciálne pastor (ochranca), učiteľ, duchovný vodca určitého zboru."⁴⁴ Úrad **staršieho** (*presbuteros*) alebo **biskupa** (*episkopos*) je "miestny úrad obmedzený na určitý zbor", pričom jeho funkcia zahŕňa dozeranie a pasenie (pastorovanie) miestneho zboru.⁴⁵ Tu je teda starší vnímaný zároveň ako pastor zboru.

Úloha **diakona** bola úloha služobníka, obsluhujúceho (časnika), alebo sprievodcu (spoločníka), ktorý v novozákonnej cirkvi, "mal na starosti almužny (charitatívne dary) zboru, starostlivosť o (dozeranie na) chorých a chudobných, almužník (Filipänom 1:1 ; 1.Timoteovi 3:8,12; Skutky 6:1-6)"⁴⁶ Ženy mohli fungovať ako ženské diakonky, "ktoré mali na starosť choré a chudobné ženy (Rimanom 16:1)."⁴⁷

Z toho je zrejmé, že "predstavitelia úradov cirkvi, ktorí boli ustanovovaní výhradne samotným zborom sú obmedzené na dvoch: starších a diakonov."⁴⁸ Miestny zbor zvolil starších a diakonov na základe biblických spôsobilostí uvedených v 1.Timoteovi 3:1-10 a v Títovi 1:6-9. V súlade s novozákonnou praxou, kazatelia (ministers) ich mali vysvätiť (Sk 6:6; Titus 1:5).

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Členské zhromaždenia miestneho zboru mali byť vedené najvyšším predstaviteľom zboru: "Starší zboru by mal pôsobiť ako predsedajúci na všetkých členských zhromaždeniach zboru"⁴⁹

Funkcia kazateľa (minister)

Tento novozákonný model cirkevnej organizácie viedol cirkev adventistov siedmeho dňa v dobe jej oficiálnej organizácie ako cirkvi, v roku 1863, a adventisti ho udržiavali po celý zvyšok devätnásteho storočia. Počas tejto doby boli kazatelia zamestnávaní rôznymi združeniami ako administrátori a evanjelisti zakladajúci zbory a navštevujúci založené zbory, ktoré potrebovali radu a pomoc. Žiadny kazateľ zamestnaný združením nefungoval ako rezidentný alebo "usadený" pastor miestneho zboru,⁵⁰ ako to bolo bežnou praxou vo väčšine protestantských cirkví. James White napísal: "Nezdá sa, že bolo Kristovým úmyslom (plánom), aby sa jeho kazatelia (ministers) stali lokálnymi (stacionárnymi), platenými kazateľmi (preachers). O jeho prvých duchovných vyslancoch (ministers) je napísané, že ihneď po obdržaní ich vysokého poverenia "vyšli a kázali všade a Pán spoluúčinkoval s nimi a potvrdzoval slovo sprevádzajúcimi divmi" (Marek 16:15-20)."⁵¹ Ďalej dodal, že "Pavol nebol tým, čomu sa dnes hovorí "usadený pastor."⁵²

Jeden alebo viacerí starší boli zvoleným vedením zboru a oni, s podporou diakonov a diakoniek, mali viesť zbor, čo bolo v podstate laické hnutie. Starší boli zodpovední za prospech miestneho zboru.

James White považoval dielo adventistických kazateľov (ministers) za podobné dielo prvokresťanských kazateľov (ministers), ktorí vošli do mesta, začali kázať a učiť Slovo Božie, kým nevytvorili skupinu veriacich, ktorých zorganizovali do zboru. "Potom sa títo kazatelia (ministers) premiestnili do novej oblasti práce. Tieto zbory nespočívali na ramenách svojich kazateľov (ministers), ale boli ponechané aby udržiavali uctievanie Boha sami medzi sebou. Občas kazateľ prechádzal cez ich mesto a navštívil bratov, aby ich napomenul, posilnil a potešil."⁵³

Najlepší dôkaz toho, či adventistický kazateľ (minister) bol povolaný Bohom spočíval v jeho schopnosti založiť zbor. Starší White napísal: "Kazateľ sa nemôže dokázať žiadnym iným spôsobom tak dobre ako pri vstupe do nových polí. Tam môže vidieť plody svojej práce. A ak bude úspešný v zakladaní zborov a v ich upevňovaní tak, že budú niest' dobré ovocie, dáva svojim bratom najlepšie dôkazy o tom, že je poslaný Pánom."⁵⁴ Skutočnosť, že nevytvorí nový zbor naznačuje, že Boh ho nepovolal, a že v diele nie je potrebný. Ďalej napísal, že ak kazatelia "nedokážu vytvoriť zbory a nájsť priateľov, ktorí by ich udržiavali, potom iste v diele pravdy nie sú potrební, a majú najlepšie dôvody, aby urobili záver, že urobili vážnu chybu, keď sa domnievali, že ich povolal Boh, aby vyučovali posolstvo tretieho anjela."⁵⁵

Návrh cirkevného poriadku z roku 1883

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

V roku 1878 alebo 1879 niekoľkí cirkevní vedúci vyjadrili túžbu mať cirkevný poriadok. Uvádzané dôvody pre cirkevný poriadok boli nasledovné: (1), bude užitočný v napomáhaní "mladým kazateľom a cirkevným predstaviteľom úradov a pod.;" (2) povedie "k jednotnosti vo všetkých častiach polí," (3), pomôže "neskúseným" a "bude veľmi výhodný v mnohých ohľadoch"⁵⁶.

Na Generálnej konferencii v roku 1882 boli traja cirkevní vodcovia (W.H. Littlejohn, J.O. Corliss a H. A. St. John), poverení "aby pripravili cirkevný poriadok" a predložili ho nasledujúci rok na "schválenie alebo zamietnutie."⁵⁷ Navrhnutý poriadok bol publikovaný v sérii článkov na pokračovanie v Review and Herald (od 5. júna do 9. októbra 1883), a vydavatelia žiadali čitateľov o reakciu a kritiku. Tieto články poskytli pohľad na to, čo si mnohí cirkevní predstavitelia v tom čase mysleli o cirkevnej organizácii.⁵⁸

Základná štruktúra miestneho zboru

Navrhovaný cirkevný poriadok sa držal novozákonného modelu vedenia miestnych zborov. V súvislosti so správnu organizáciou zboru, poriadok uvádzal, že zbor by mal mať najmenej štyroch predstaviteľov (úradov); Väčšie zbory mohli tento počet zvýšiť podľa svojich potrieb.

Keď je zbor plne organizovaný, skladá sa zo zborového spoločenstva resp. laikov a patričných predstaviteľov (úradov), - staršieho, diakona, sekretára (pisára) a pokladníka. V prípade, že zbor je dostatočne veľký a považuje to za nevyhnutné, je obvyklé zvýšiť počet starších a diakonov tak, aby zodpovedali požiadavkám daného prípadu. Úrady sekretára a pokladníka nie sú v Písme uvedené, ale je úplne evidentné, že niečo zodpovedajúce týmto úradom muselo v ranej cirkvi existovať.⁵⁹

Dve skupiny cirkevných predstaviteľov (úradov)

V cirkevnom poriadku sa uvádzali nasledovní predstavitelia (úradov) novozákonnej cirkvi: "1. Apoštoli; 2. Proroci; 3. Evanjelisti; 4. Pastori; 5. Učiteľia; 6. Pomocníci; 7. Starší; 8. Diakoni; 9. Diakonky."⁶⁰ Títo predstavitelia úradov boli rozdelení do dvoch skupín:

Do prvej skupiny patrili predstavitelia (úradov) s tzv. "všeobecnou" pôsobnosťou. Ich "autorita má byť uznávaná cirkvou všade," a " spôsobilosť pre svoju prácu získali obdarovaním Ducha Svätého v takej veľkej miere, že mohli hovoriť alebo konať z inšpirácie."⁶¹

Do druhej skupiny patrili tzv. "miestni predstavitelia (úradov)." Tvorili ju starší (biskupi resp. presbyteri), diakoni, diakonky, a tiež zboroví sekretári a pokladníci. Títo predstavitelia úradov boli "zvyčajne volení miestnym zborom." Ich zodpovednosť bola obmedzená na "miestne okrsky alebo zbory, ktoré boli v ich starostlivosti." Títo predstavitelia úradov boli vedení Duchom Svätým a "do značnej miery vlastným samostatným úsudkom."⁶²

Spôsobilosti miestneho staršieho (zboru)

Rast a prosperita miestnych zborov do značnej miery závisela na spôsobilosti predstaviteľov úradov. Preto bolo dôležité, aby členovia zboru plne chápali tieto spôsobilosti, aby inteligentne vybrali správne osoby na jednotlivé pozície.⁶³

Čo sa týka spôsobilostí staršieho, cirkevný poriadok upriamoval pozornosť na rôzne tituly, ktoré Nový zákon priradzoval tejto pozícii.

Niekedy je nazývaný **starší**, niekedy **biskup**, a niekedy aj **pastor** (pastier). Pôvodný termín pre staršieho v gréčtine je *presbuteros*... pre biskupa *episkopos*... a pre pastora *poimen*... Prvý z nich sa používa pre osobu pokročilého veku; druhý znamená dozorca alebo vedúci (správca); tretí znamená pastier alebo opatrovatel' oviec. Tieto tri pojmy spojené dohromady znamenajú, že ten, komu sú zverení, by sa mal vyznačovať dôstojnosťou a múdrosťou (náležitou) veku, schopnosťami, ktoré ho kvalifikujú, aby pôsobil ako dozorca alebo vedúci (správca) zboru, a nežnou starostlivosťou o Kristovo stádo, akú blízkovýchodný pastier prejavuje stádu oviec, ktoré sú mu dané do starostlivosti.

Z bežného významu termínu **starší** nie je nutné vyvodit', že úrad, ktorý predstavuje by mal byť zverený iba starším osobám. Každému, kto sa vyznačuje trpezivosťou a znalosťami, ktoré sú prirodzene výsledkom dlhoročných skúseností, môže byť zverený úrad staršovstva zboru, aj keď možno ešte neprešiel poludním svojho života.

Okrem spôsobilostí staršieho naznačených úvahami uvedenými vyššie, môžu byť dodatočne vytýčené (odporúčané) aj nasledovné predpoklady: (a) Nadanie pre verejné alebo súkromné vyučovanie (1.Tesaloničanom 5:12; Títovi 1:9; 1.Timoteovi 5:17); (B) Silná viera v Boha, pretože od staršieho sa očakáva, že bude navštevovať chorých a modliť sa za ich uzdravenie (Jakub 5:14); (C) Štedrá pohostinnosť (1.Timoteovi 3:2; Títovi 1:8); (D) Skúsenosti v kresťanskom živote (1.Timoteovi 3:6); (E) Bezúhonnosť (1.Timoteovi 3:2); (F) Umiernenosť - zdržanlivosť (1.Timoteovi 3:3); (G) Schopnosť dobre riadiť svoj vlastný dom (1.Timoteovi 3:4).⁶⁴

Pri zhrnutí týchto spôsobilostí, cirkevný poriadok urobil záver, že "starší zboru by mal vykazovať tieto charakterové črty, ktoré zahŕňajú múdrosť, duchovné rozlišovanie, vieru, štedrosť, aktivnosť a veľkú pevnosť, zmiernenú láskavosťou v cite, akú prirodzený otec má voči svojim deťom."⁶⁵

Autorita a povinnosti miestneho staršieho

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Cirkevný poriadok obsahoval rozsiahle informácie o autorite a povinnostiach staršieho. Uvádza sa v ňom nasledovné: "Má celkový dohľad nad všetkým, čo môže ovplyvniť záujmy jeho príslušnej zodpovednosti. Z titulu svojho úradu, stojí na čele nielen vlastného členstva zboru, ale je tiež nadriadený iným predstaviteľom (úradov) v zbore."⁶⁶

Cirkevný poriadok považoval povinnosti staršieho za "väčšie než povinnosti ktoréhokoľvek iného predstaviteľa úradu v miestnom zbore." Opäť vidíme, že starší fungoval ako pastor. O úlohách staršieho sa v ňom uvádzalo:

Čiastočný zoznam povinností zborového staršieho by znel asi takto: 1. Mal by viesť na všetky pracovné (členské) alebo bohoslužobné zhromaždenia zboru; 2. Predkladať všetky návrhy, o ktorých sa má hlasovať; 3. Predstavovať mená kandidátov na členstvo v cirkvi; 4. Vyžiadať si listy pre tých, ktorí sa túžia stať členmi; 5. Oznamovať termíny a miesta zhromaždení; 6. Starat' sa o slabých a znechutených, a navštevovať chorých; 7. Mať dohľad nad predstaviteľmi úradov zboru, dbať na to, aby plnili svoje povinnosti verne; 8. Mal by kontrolovať knihy sekretára (pisára) a pokladníka, aby zistil, či sú riadne vedené; 9. V neprítomnosti kazateľa (minister), mal by prevádzať krst a obrady večere Pánovej a umývania nôh vo vlastnom zbore; ale nikdy nie je vhodné, aby tieto úkony prevádzal v akomkoľvek inom zbore, než je jeho vlastný; 10. Vykonávať všeobecný dohľad nad životom a správaním členov cirkvi, s cieľom uistiť sa, že nikto nežije neriadne (neprístojne); 11. Vysporiadať všetky ťažkosti, ktoré môžu vzniknúť medzi členmi zboru - pokiaľ je to možné súkromne; inak priviesť previnilcov na rozsúdenie zboru; 12. Dohliadnuť na to, aby rozhodnutia zboru vo všetkých záležitostiach boli riadne vykonané; 13. Navštevovať všetkých členov zboru v ich domovoch tak často, ako to okolnosti dovoľia.⁶⁷

Pragmatický prístup k voľbe staršieho

Tieto nároky na starších boli vysoké. Ako mala cirkev nájsť človeka, ktorý by mohol fungovať ako starší? Cirkevný poriadok bol celkom praktický v návodoch (pokynoch), ako nájsť takého človeka. Uvádza sa v ňom nasledovné:

Nechceli by sme byť pochopení tak, že naznačujeme, že za staršieho zboru by nemal byť zvolený nikto, kto nespĺňa všetky tieto požiadavky. Je ťažké nájsť dokonalého muža, a oveľa ťažšie nájsť niekoho, kto by bol dokonalým starším zboru. Vyberte najlepšieho muža pre túto pozíciu v zbore, spolupracujte s ním v plnom rozsahu, a proste Boha, aby ho zdokonalil (vychoval) na človeka, aký by mal byť v čo najkratšom možnom čase.⁶⁸

Takže aj keď človek nemal všetky spôsobilosti staršieho, predsa mohol byť zvolený, s vedomím, že s modlitbou a Božím požehnaním sa u neho časom rozvinú črty, ktoré mu momentálne chýbali. Cirkevný poriadok pragmaticky uzatváral: "Je lepšie, ak zbor má hoci nedokonalého staršieho, než aby o neho bol celkom ochudobnený."⁶⁹

Vysväcovanie starších a kazateľov evanjelia (ministers)

Cirkevný poriadok definoval vysvätenie ako "verejné a slávnostné oddelenie jednotlivcov k práci v ich príslušných zverených úradoch."⁷⁰ Vysväcovacia bohoslužba zahŕňala vkladanie rúk a modlitbu. Vysvätenie malo danému človeku priniesť dve veci. Po prvé, v odpovedi na svorné modlitby tých, ktorí boli zapojení do úkonu vysvätenia, malo priniesť "tie dary a milosti Ducha Svätého, ktoré by ho kvalifikovali na špeciálnu prácu, ku ktorej bol oddelený". Po druhé, malo udeliť "zmocnenie pre daného jednotlivca... k plneniu povinností vyplývajúcich z jeho úradu."⁷¹

Mali sa vysväcovať tri kategórie osôb: kazatelia (ministers), starší a diakoni. Vysväcovacia bohoslužba starších a diakonov bola podobná ako bohoslužba pri vysväcovaní kazateľa (minister). Rozdiely boli v mieste vysvätenia a sfére služby. Starší a diakoni mali byť vysvätení v miestnom zbore, a ich sféra služby bola obmedzená na miestny zbor.⁷² Kazatelia evanjelia (ministers) boli vysvätení počas zasadnutia Generálnej konferencie alebo počas zasadnutia štátnej konferencie (združenia), a boli "oddelení autoritou cirkvi Kristovej k svätému dielu služby evanjelia."⁷³ Ich sféra služby bola "do značnej miery evanjelizačná."⁷⁴

Práca kazateľa evanjelia (minister)

Do roku 1883 sa kazatelia angažovali predovšetkým v evanjelizácii. V cirkevnom poriadku sa uvádzalo:

V súčasnej dobe je práca adventistických kazateľov vo svojom charaktere prevažne evanjelizačná. Starším zborom sa venuje dostatok práce, aby sa udržali v dobrom prevádzkovom stave, zvyšok času je venovaný hlásaniu prítomnej pravdy medzi tými, ktorí ešte nepočuli slávnostné posolstvo o blízkom príchode Krista a súde.⁷⁵

Avšak cirkevný poriadok naznačoval možnosť, že združenia by mohli zamestnávať kazateľov, ktorí neboli schopní robiť evanjelizačnú prácu, ale ktorí obmedzovali svoju službu na existujúce zbory. Táto poznámka naznačovala začiatok trendu zamestnávania kazateľov ako "usadených pastorov", čo je koncepcia ktorú predtým adventistickí priekopníci zavrhovali.

V tejto súvislosti cirkevný poriadok hovoril o dvoch triedach kazateľov. O prvej triede, do ktorej patrila väčšina kazateľov, sa písalo: "V kresťanskej cirkvi v našej dobe existuje trieda kazateľov, ktorí, hoci sú obzvlášť úspešní v zakladaní zborov v nových oblastiach, sú týmto zborom len málo užitoční po tom, čo boli (tieto zbory) plne vyučené."⁷⁶ O druhej triede sa uvádzalo: "Sú takí, ktorí sa zdajú byť špeciálne adaptovaní, aby boli činní ako pastori zborov,

ktoré už boli zriadené. Pre takých by bolo veľmi ťažké, ak nie nemožné uspieť v tom, čo sa dá nazvať čisto evanjelizačná práca."⁷⁷ Cirkevný poriadok odporúčal, aby združenia mali tento rozdiel na pamäti, aby sa mohli použiť obe triedy kazateľov. "Tí, ktorí majú dohľad nad združením, by preto mali poznať tento rozdiel, pretože im umožní využiť prácu oboch týchto tried kazateľov tak, že každému pridelia vhodnú prácu."⁷⁸

Ellen Whiteová silno oponovala tomuto návrhu o "usadených pastorochoch."

Generálna konferencia odmieta cirkevný poriadok

Na zasadnutí generálnej konferencie v novembri 1883, Výkonný výbor Generálnej konferencie, ku ktorému sa pripojil výbor desiatich⁷⁹ menovaný plénom, preskúmal návrh na prijatie cirkevného poriadku, ktorý bol zverejnený v *Review and Herald*.

Na konci jednania výbor jednomyselne odmietol navrhovaný cirkevný poriadok. Ellen Whiteová sa zúčastnila na zasadnutí výboru, ale neexistuje žiadna písomná správa o tom, čo výboru povedala, okrem toho, že "hovorila dobre."⁸⁰ Avšak bližší pohľad na zloženie výboru nám môže dať istú predstavu o jej postoji k cirkevnému poriadku. Jedným z členov výboru bol jej syn W.C. White. Keďže rozhodnutie výboru bolo jednomyselné, musel s cirkevným poriadkom nesúhlasiť. Navyše, jeho uznanie matkinej reči vedie čitateľa k záveru, že ani ona nebola za cirkevný poriadok, ale zdôrazňovala ústrednú autoritu Biblie ako zdroja pre pochopenie cirkevného vodcovstva a organizácie, namiesto toho, aby cirkev bola závislá na poriadku vyprodukovanom neinšpirovanými mužmi. Jej názory sa môžu veľmi dobre odrážať v dôvodoch, ktoré výbor uviedol pre odmietnutie cirkevného poriadku, ako aj v článku, ktorý napísal predseda generálnej konferencie, aby členstvu vysvetlil, prečo nepotrebujeme cirkevný poriadok.⁸¹

Výbor uviedol nasledujúce dôvody:

Výbor dospel k jednomyselnému úsudku (záveru), že by nebolo vhodné mať cirkevný poriadok. Považujeme ho za nepotrebný, pretože už sme prekonalí najväčšie ťažkosti spojené s cirkevnou organizáciou bez cirkevného poriadku; a v tejto téme medzi nami vládne dokonalá harmónia. Pre mnohých by to vyzeralo ako krok smerom k vytvoreniu vyznania viery (kréda), alebo ako disciplína (súbor disciplinárnych pravidiel) iných ako je Biblia, niečo, čomu sme ako denominácia vždy oponovali. Keby sme ho mali, obávame sa, že mnohí, najmä tí, ktorí začínajú kázať, by ho študovali aby získali poučenie (radu) v náboženských záležitostiach, namiesto toho, aby ho hľadali v Biblii, a vo vedení Ducha Božieho, čo by mohlo byť ich prekážkou v pravej náboženskej skúsenosti a v poznaní mysle Ducha. Práve pri podobných krokoch ostatné spoločenstvá kresťanov začali strácať svoju jednoduchosť a stali sa formálnymi a duchovne bez života. Prečo by sme ich mali napodobňovať? Výbor sa domnieva, stručne povedané, že náš trend by mal smerovať k jednoduchosti a úzkej zhode s Bibliou, skôr než ku

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

---

komplikovanému definovaniu každého bodu vo vedení cirkvi a v cirkevných predpisoch (ustanoveniach).⁸²

Zároveň, Generálna konferencia na plenárnom zasadnutí hlasovaním požiadala svojho predsedu, aby napísal článok pre *Review*, v ktorom by vysvetlil rozhodnutie Generálnej konferencie odmietnuť cirkevný poriadok.

V tomto článku predseda ocenil ľudí, ktorí pripravili návrh cirkevného poriadku, pochválil ich za to, že dali dokopy "veľmi vynikajúcu vec."⁸³ V článku vysvetlil, že dôvod pre odmietnutie cirkevného poriadku súvisí s otázkou "potrebnosti akéhokoľvek cirkevného poriadku vôbec."⁸⁴ V článku vyzval kazateľov a cirkevných predstaviteľov úradov, aby sa spoliehali na Bibliu ako na vodidlo v cirkevnej práci namiesto cirkevného poriadku napísaného neinšpirovanými ľuďmi.

Biblia "obsahuje naše vieroučné krédo aj pravidlá práce (disciplínu). Dôkladne vybavuje Božieho muža ku každému dobrému skutku."⁸⁵ To čo v Písme nie je odhalené v súvislosti "s cirkevnou organizáciou a riadením" a s detailnými zodpovednosťami cirkevných predstaviteľov úradov a kazateľov "by nemalo byť striktné definované a vymedzené v podrobných predpisoch kvôli uniformite (jednotnosti), ale skôr byť ponechané na individuálnom posúdení pod vedením Ducha svätého."⁸⁶

Ak by sme potrebovali "knihu smerníc," potom by ju "Duch Svätý nechal zaznamenanú s pečaťou inšpirácie. Človek nemôže bezpečne doplniť túto záležitosť so svojím slabým úsudkom."⁸⁷ Mali by sme študovať Božie slovo. "Boh nás žiada, aby sme študovali dôležité princípy, ktoré On odhaľuje vo svojom Slove, ale podrobnosti v ich vykonávaní ponecháva na individuálnom posúdení a v čase potreby sľubuje nebeskú múdrosť."⁸⁸

Kazatelia musia byť viac závislí na Bohu, nie na ľudských bytostiach. "Jeho kazatelia sú neustále umiestňovaní do pozície, kde musia cítiť svoju bezmocnosť a svoju potrebu hľadať Boha kvôli svetlu, namiesto toho, aby sa obracali na nejaký cirkevný poriadok pre konkrétne usmernenia, ktoré doň napísali iní neinšpirovaní ľudia."⁸⁹

Tento článok poukazoval na nebezpečný vplyv takéhoto cirkevného poriadku na kazateľov. "Podrobné, konkrétne smernice majú tendenciu oslabovať, nie posilňovať. Vedú skôr k závislosti než k samostatnosti."⁹⁰ Článok podotkol, že je lepšie urobiť nejaké chyby a poučiť sa z nich, "než aby sme mali celú našu cestu vyznačenú niekým iným."⁹¹

Hoci tí, ktorí podporovali cirkevný poriadok nemali v úmysle, aby bol vieroučným krédom alebo aby mal právomoc riešiť spory, predsa, ak by bol publikovaný pod "patronátom Generálnej konferencie, ihneď by so sebou niesol veľkú váhu autority, a slúžil by ako konzultačná príručka pre väčšinu našich mladších kazateľov."⁹²

Aký vplyv by mala skutočnosť, ak by Generálna konferencia vydala cirkevný poriadok? "Postupne by to tvarovalo a formovalo celé cirkevné spoločenstvo: a tí, ktorí by ho nedodržiavali by boli považovaní za takých, ktorí sú mimo súladu so stanovenými zásadami cirkevného poriadku."⁹³ Namiesto toho, aby z našich kazateľov urobil samostatných mužov so

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

širším rozhľadom, s hlbšími duchovnými skúsenosťami a spoľahlivejším úsudkom, cirkevný poriadok bude mať tendenciu dosiahnuť práve opak.⁹⁴

V závere článok poukazoval na poučenia z histórie. Všetky pravé reformácie sa museli vysporiadať s otázkou vydania cirkevného poriadku. Potom, čo dosiahli určitú veľkosť, cítili potrebu uniformity (jednotnosti). Cirkevní vodcovia, v snahe dosiahnuť tento cieľ, pripravili "smernice na usmernenie neskúsených. Ich počet a právomoci narastali až do chvíle keď boli prijaté všetkými a stali sa naozaj autoritatívne. Zdá sa, že v tom nie je žiadne logické miesto zastavenia sa, keď sa raz niekto vydá po tejto ceste, až kým sa nedosiahne tento výsledok. Ich história je pred nami; nemáme žiadnu túžbu ju nasledovať. Preto sa zastavujeme (a ostávame) bez cirkevného poriadku skôr než by sme sa vydali (touto cestou)."⁹⁵ Medzi veriacimi existuje jednota, ale nie je nutné dosiahnuť uniformitu (rovnakosť).

Z tohto článku je zrejmé, že odporúčanie výboru bolo stanovisko, že hlavným zdrojom, na ktorý by sme sa mali obracať by mala zostať Biblia, a nie cirkevný poriadok napísaný neinšpirovanými ľuďmi. Sformulovanie všetkých detailov cirkevnej organizácie a povinností cirkevných predstaviteľov úradov za účelom uniformity v rámci celej cirkvi adventistov siedmeho dňa bolo nepotrebné. Naši kazatelia by mali vždy pociťovať svoju bezradnosť, čo by ich nútilo hľadať Boha a jeho slovo kvôli svetlu, aby ich duchovné skúsenosti boli hlbšie, ich úsudky spoľahlivejšie, namiesto toho, aby boli závislí na cirkevnom poriadku.

Ellen Whiteová oponuje myšlienke kazateľov ako "usadených pastorov"

Ku koncu devätnásteho storočia pozorujeme viac diskusií o úlohe kazateľa a o jeho vzťahu k miestnemu zboru. V roku 1883 sa Ellen Whiteová prihovarila Generálnej konferencii na plenárnom zasadnutí, na ktorom sa prejednával návrh cirkevného poriadku, v ktorom sa navrhovalo, aby združenia zamestnávali kazateľov, ktorí by mohli pracovať ako pastori v miestnych zboroch. Vo svojej kázni zdôraznila potrebu, aby predsedovia združení získali praktické skúsenosti v spoliehaní a v závisení na Bohu, namiesto toho, aby vyznávali svoje problémy iným, a následne aby vplývali na kazateľov pod ich vedením, aby získali rovnakú závislosť. Potom by mali vychovávať zbory, aby sa dokázali vysporiadať s vlastnými problémami bez pomoci kazateľov. Povedala: "Predseda združenia daného štátu, svojím spôsobom konania, vzdelávajúc kazateľov, ktorí sú pod ním, a potom spoločne, môžu vychovávať zbory tak, aby nebolo potrebné odvolať kazateľov daného združenia z (misijného) poľa, aby riešili problémy a rozpory v zbore."⁹⁶ To bola naozaj veľmi aktuálna rada od prorokyne, ktorá prišla vo chvíli, keď sa do oficiálneho cirkevného poriadku mal zaviesť trend mať "usadených pastorov". Nepochybne, jej vplyv viedol k zamietnutiu tohto návrhu.

Krátko po generálnej konferencii v Minneapolis v roku 1888, Ellen Whiteová varovala veriaticich pred závislosťou na kazateľoch, ktorí by pracovali pre ich zbory. Povedala: "Nebud'te závislí na kazateľoch, že oni budú robiť všetku prácu vo vašom zbore a vo vašom

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

---

okolí." Úlohou kazateľov je "hľadať stratené ovce", zatiaľ čo členovia im majú pomáhať. Členovia cirkvi (zboru) "musia mať svetlo v sebe", aby sa mohli o seba postarať.⁹⁷

O niekoľko rokov neskôr, na prelome storočia, Ellen Whiteová vyjadrovala stále zvučnejšie svoj odpor proti tendencii niektorých väčších zborov žiadať o starostlivosť kazateľov, ktorých práca by bola obmedzená výhradne na tieto zbory.⁹⁸ Predvídala negatívny dopad tohto modelu cirkevnej organizácie na kazateľov, zbory (spoločenstvá) a poslanie hnutia adventistov siedmeho dňa evanjelizovať svet. Vyzývala k upriameniu pozornosti na mestá v Amerike aj v iných krajinách, ktoré neboli opracované, ako by mali byť, pretože mnohé naše zbory sa oddelili od vedenia Ducha Svätého. Následne stratili pocit zodpovednosti za získavanie duší a teraz volajú po kazateľoch, aby konali ich prácu. Napísala: "Mnohé zbory, spoločne i jednotlivé, sa tak vzdialili od Boha, tak odlúčili od jeho Ducha, že nechávajú duše hynúť všade okolo nich, zatiaľ čo volajú po pracovníkoch ktorí by pracovali v ich zbere. Táto práca bola zverená im, a zaťatí nekajúcnici a hriešnici sú okradaní o posolstvá, ktoré Pán pre nich dal."⁹⁹

Znovu zdôraznila: "Evanjelium má ísť ku každému národu, jazyku a ľudu, a kazatelia nemajú svoju prácu venovať plne zborom, ktoré poznajú pravdu. Aj kazatelia aj ľud strácajú veľa ak prijímajú tento spôsob práce."¹⁰⁰

Trend smerom k "usadeným pastorom" vážne narušil zapojenie združení do poslania cirkvi. Vyčerpával pracovnú silu, ktorú mali združenia k dispozícii pre zakladanie zborov v nových teritóriách. Povedala:

Náš ľud má veľké svetlo, a napriek tomu veľká časť našich kazateľských síl sa vyčerpáva na zboroch, na vyučovanie tých, ktorí by mali byť učiteľmi; na osvecovanie tých, ktorí by mali byť "svetlom sveta"; na polievanie tých, z ktorých by mali prúdiť pramene živej vody; na obohacovanie tých, ktorí by mohli byť skutočnými baňami vzácnej pravdy; na opakovanie pozvania evanjelia tým, ktorí by mali byť rozptýlení do všetkých končín zeme a oznamovať posolstvo nebies mnohým, ktorí nemali také prednosti, akým sa tešia oni; na kúpenie tých, ktorí by mali byť na cestách a medzi plotmi a ohlasovať pozvanie: "Poďte, lebo je už všetko hotové". Poďte na hostinu evanjelia; prídte na večeru Baránkovu; " lebo je už všetko hotové."¹⁰¹

Keďže pohyb smerom k "usadeným pastorom" pokračoval, Ellen Whiteová v roku 1900 smelo informovala členov cirkvi, že je ich povinnosťou povedať kazateľom, aby pracovali pre neveriacich, zatiaľ čo oni, členovia, sa postarajú o zborové bohoslužby a duše v okolí zboru. Povedala:

Namiesto toho, aby kazatelia boli držaní v práci na zboroch, ktoré už poznajú pravdu, nech členovia zborov povedia týmto robotníkom: "Chodte pracovať pre duše, ktoré hynú v tme. My sami budeme prevádzať zborové bohoslužby. Budeme pokračovať v zhromaždeniach (členských zhromaždeniach), a zostávaním v Kristovi budeme udržiavať duchovný život. Budeme pracovať pre duše, ktoré sú okolo nás, a budeme

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

---

vysielat' naše modlitby a naše dary na podporu robotníkov v potrebnejších a strádajúcich oblastiach."¹⁰²

Nasledujúci rok, Ellen Whiteová oslovila delegátov na Generálnej konferencii v roku 1901 a vyjadrila svoje veľké znepokojenie nad kazateľmi, ktorí sa "vznášali" nad zbormi, zatiaľ čo bolo ešte veľa miest, kde posolstvo ešte nebolo kázané. S veľkou nespokojnosťou zvolala: "Moje srdce je naplnené smútkom, keď sa pozerám na polia a vidím neplodné miesta... Kto cíti bremeno zodpovednosti za duše, ktoré nemôžu prijať pravdu, kým sa im neprinesie? Naši kazatelia sa vznášajú nad zbormi, ako keby anjel milosti nevynakladal snahu zachrániť duše."¹⁰³ Potom vyzvala kazateľov, aby poučili novozriadené zbory, aby nepočítali s neustálou pastorskou starostlivosťou kazateľov a povedala: "Informujte (upevňujte) svoje zbory s pochopením, že nemusia očakávať, že kazateľ im bude poslúhovať a neustále ich kŕmiť. Majú pravdu; vedia, čo je pravda. Mali by byť sami zakorenení. Ich korene by mali siahať hlboko, aby mohli dosiahnuť väčšie a väčšie výšky. Musia byť zakorenení a mať základy vo viere."¹⁰⁴

Zbory musia byť školené, aby dokázali fungovať bez kazateľa vznášajúceho sa nad nimi. Ona išla tak ďaleko, že dokonca povedala, že ak nedokážu fungovať samy o sebe, členovia by mali byť znovu pokrstení a znovuzrodení. Vysvetlila: "Keby boli správne vyučení, ak by nasledovali správne metódy, každý člen zboru by konal svoju prácu ako člen (Kristovho) tela. Konal by kresťanskú misijnú prácu. Ale zbory umierajú a chcú aby im kázal kazateľ... (Členovia) by mali byť poučení, že ak nie sú schopní stáť sami, bez kazateľa, musia znovu prežiť obrátenie, a byť pokrstení znovu. Musia sa znovu narodiť."¹⁰⁵

Za klesajúce duchovné zdravie zboru neboli na vine len zbory, ale aj kazatelia. Ona povedala: "Ak by kazatelia ustúpili z cesty, ak by vyšli do nových polí, členovia by boli povinní niesť zodpovednosť, a ich schopnosti by sa uplatňovaním zvýšili."¹⁰⁶

Opäť, o rok neskôr, Ellen Whiteová silne protestovala proti rastúcemu trendu zborov a ich volaniu po "usadených pastorochoch" ktorí by mali kontrolu nad ich zbormi. Tento stav produkoval tzv. jednostranné (jednostranne orientované) zbory, čo ona neschvaľovala: "Nemalo by sa volať po usadených pastorochoch, ktorí by boli nad našimi zbormi, ale nech na jednotlivých členov zapôsobí životodarná sila pravdy, aby konali, a nech ich vedie aby pracovali so záujmom na efektívnej misijnej práci v každej lokalite. Zbor, ako Božia ruka, má byť vychovaný a vyškolený, aby konal efektívnu službu. Jeho členovia majú byť Pánovými oddanými kresťanskými pracovníkmi. Dnešné zbory sú príliš jednostranné (jednostranne orientované)."¹⁰⁷

Hovorila o dôležitosti toho, aby pracovníci združenia odišli zo samotných zborov a sústredili sa na neveriacich v nových oblastiach a povedala, že "malo by byť všeobecným pravidlom, že pracovníci (zamestnanci) združenia by mali vyjsť von zo zborov do nových oblastí a využívať svoje Bohom im dané schopnosti na cieľ hľadať a zachraňovať stratených."¹⁰⁸

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Niektorí vedúci združenia možno bránili rolu "usadených pastorov" (ktorí pomáhali) riešiť konflikty v rôznych zboroch. Ellen Whiteová však argumentovala, že je to zbytočné a napokon to oslabí zbory.

Boh nedal svojim kazateľom prácu vysporadúvania záležitostí zborov. Akonáhle sa táto práca vykoná, zdá sa, že sa musí vykonať znovu. Členovia zborov, ktorým sa venuje takáto starostlivosť a úsilie, sa stávajú náboženskými slabochmi. Keby sa deväť desiatín úsilia, ktoré bolo vynaložené na tých, ktorí poznajú pravdu, venovalo tým ktorí nikdy pravdu nepočuli, o koľko väčší pokrok by sa urobil! Boh zadržíava svoje požehnanie, pretože jeho ľud nepracuje v súlade s jeho pokynmi.¹⁰⁹

Ellen Whiteová ďalej predpovedala, že kazatelia, ktorí venujú čas a talent členom namiesto toho, aby ho venovali neobráteneým, vyprodukurjú slabé zbory. Povedala: "Oslabuje to tých, ktorí poznajú pravdu, lebo naši kazatelia na nich vynakladajú čas a talent, ktorý by mal byť venovaný neobráteneým... Kým členovia zboru nevynaložia úsilie aby poskytlí ostatným pomoc, ktorá je dávaná im, výsledkom musí byť veľká duchovná slabosť."¹¹⁰

Členovia by mali byť učení pracovať pre Boha a byť závisí na ňom, nie na kazateľoch. Povedala: "Najväčšia pomoc, ktorá môže byť poskytnutá naším ľudom je, že ich budeme učiť pracovať pre Boha, a byť závislými na ňom, nie na kazateľoch.... Sú chvíle, kedy je vhodné, aby naši kazatelia mali v sobotu v našich zboroch krátke príhovory, plné života a lásky Kristovej. Ale členovia zborov by nemali očakávať kázanie (kazateľa) každú sobotu."¹¹¹ Namiesto toho, aby kazatelia venovali čas veriacim, mali by evanjelizovať nové oblasti, zakladať zbory, a potom sa presunúť do iných oblastí.

Ona inštruovala kazateľov, aby "zasievali semená pravdy. Je potrebné navštevovať miesto po mieste; zakladať zbor za zborom. Tí, ktorí sa postaví za pravdu majú byť zorganizovaní do zborov, a potom sa má kazateľ presunúť do ďalších rovnako dôležitých oblastí."¹¹²

Po zorganizovaní nového zboru, kazateľ má zapojiť jeho členov do práce, a poučiť ich, ako začať pracovať úspešne.

Hneď ako je zbor zorganizovaný, nech kazateľ zapojiť členov do práce. Oni budú musieť byť poučení, ako majú pracovať úspešne. Nech kazateľ venuje viac svojho času na vyučovanie ako na kázanie. Nech učí ľudí, ako odovzdať ostatným znalosti, ktoré majú oni. Aj keď novo obrátení by mali byť poučení, aby sa obracali o radu na tých, ktorí sú v práci skúsenejší, mali by byť tiež vedení k tomu, aby nedávali kazateľa na miesto Boha. Kazatelia sú len ľudské bytosti, muži obklopení slabosťami. Kristus je ten, na koho by sme sa mali obracať (s prosbou) o usmernenie.¹¹³

Je zjavné, že Ellen Whiteová, najmä v neskoršej časti svojho života, svojou prorockou autoritou inštruovala kazateľov, ako správcov, aby sa prestali "vznášať" nad založenými zbormi, a aby sa zapojili do agresívnej (priebojnej) evanjelizácie v oblastiach, do ktorých sa nedostalo Božie poslanstvo. "Naši kazatelia by mali plánovať múdro, ako verní správcovia. Mali by vnímať, že nie je ich povinnosťou vznášať sa nad zbormi, ktoré už boli založené, ale

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

---

mali by robiť agresívnu (priebojnú) evanjelizačnú prácu, kázať slovo a konať prácu od domu do domu na miestach, ktoré ešte nepočuli pravdu... Zistia, že nič nie je také povzbudivé, ako evanjelizačná práca v nových oblastiach."¹¹⁴

Kniha o cirkevnej organizácii z roku 1907

Niekoľko rokov po svedectvách Ellen Whiteovej proti trendom kazateľov prevziať kontrolu nad miestnymi zbormi, vydavateľstvo Review and Herald vydalo knihu *Cirkev, jej organizácia, poriadok a disciplína*, ktorú napísal J. N. Loughborough. Hoci nebola vydaná generálnou konferenciou, celé roky fungovala ako cirkevný poriadok pre miestne zbory.

Kniha obsahovala veľké množstvo rád Ducha proroctva a plne podporovala postoj Ellen Whiteovej o evanjelizačnej povahe kazateľovej práce. Obsahovala tiež pohľad Jamesa Whitea na novozákonný model cirkevnej organizácie, vedenie miestnych starších a ich službu ako pastierov, učiteľov a duchovných (sprievodcov). Teda kniha nespomína funkciu kazateľa ako "usadeného pastora" zboru.

Starší bol vnímaný ako predstaviteľ úradu "poverený starostlivosťou o miestny zbor"¹¹⁵, ktorý mal "fungovať ako predsedajúci na všetkých pracovných (členských) zhromaždeniach."¹¹⁶

Ellen Whiteová vyzdvihuje vodcovskú úlohu starších zboru

Ellen Whiteová počas svojej prorockej služby dala podrobné rady o tom, čo Pán očakáva od starších. Ich zodpovednosti (úlohy) v miestnom zbore zahŕňali päť hlavných oblastí: Mali byť pastiermi, ktorí pomáhajú členom svojimi darmi, dozerajú na vernosť vo finančnom správcovstve, jednúť s blúdiacimi (chybujúcimi) členmi a obhajovať cirkevné normy a zásady. Jej rada starším uvedená nižšie vymedzuje to, čo Pán očakáva od starších. Ak by sa rešpektovala, zbory by mohli plne fungovať bez "usadeného pastora."

Úloha starších ako pastierov

Ellen Whiteová ukázala, že miestni starší, ako pomocní pastieri Kristovho stáda majú trojitú povinnosť. Majú živiť, opatrovať a dohliadať na členov zboru a dávať im príklad adventistického životného štýlu.¹¹⁷ Pri svojom vedení a pri ich jednaní s veriacimi by sa mali vyhnúť akémukoľvek nadŕžaniu (straníckosti).¹¹⁸ Nemajú ich hnať, ale s veľkou múdrosťou ich nesebecky kŕmiť duchovným pokrmom.¹¹⁹ Nemajú byť diktátormi, ale mali by byť pre členov povzbudením.¹²⁰ Služba chorým je súčasťou ich zodpovedností.¹²¹ Vo svojom vedení majú prejavovať Kristovskú pokoru.¹²²

Ich práca sa nemá sústrediť len na členov zboru, ale mali by tiež pracovať vo dvojici v evanjelizačnej práci, a oslovovať neveriacich.¹²³

Zodpovednosť vzdelávať členov, aby využívali svoje dary

Starší by mali pripraviť plány na vzdelávanie členov zboru o využívaní ich Bohom daných talentov.¹²⁴ Ich povinnosťou je zapojiť všetkých tak, aby sa podieľali na misii a činnosti zboru. Ellen Whiteová povedala: "Mali by zariadiť veci tak, aby každý člen zboru vykonával svoj podiel činnosti, aby nikto nevedol bezcieľny život, ale aby všetci mohli dosiahnuť to čo môžu podľa svojich vlastných schopností."¹²⁵ Sú zodpovední za to, aby "zverili každému členovi zboru podiel na aktívnej práci pre spásu duší". To je životne dôležité, pretože to je "jediný spôsob, akým môže byť zbor uchovaný v zdravom, prosperujúcom stave."¹²⁶

Zodpovednosť zabezpečiť verné správcovstvo (šafárenie)

Starší sú zodpovední za poučenie členstva v "nutnosti byť vernými v platení záväzkov, desiatkov a darov (obetí)."¹²⁷ Mali by ustanoviť zborových úradníkov, "ktorí sa budú verne venovať práci zhromažďovania desiatkov." Ak zanedbajú túto dôležitú prácu, ktorá pre zbor znamená požehnanie alebo zlorečenie, mali by byť zbavení svojich zodpovedností a mali by byť zvolení iní, ktorí by konali túto prácu.¹²⁸ To je taká dôležitá úloha, že aj predsedovia združení by sa mali uistiť, že starší sa ujímajú tejto zodpovednosti.¹²⁹

Avšak ak iní zlyhajú v odovzdávaní desiatkov, je povinnosťou starších navštíviť členov, ktorí neodovzdali desiatok do konca kalendárneho roka. Ellen Whiteová vyzývala: "Starší zborov, konajte si svoju povinnosť. Pracujte od domu do domu, aby stádo Božie nebolo nedbanlivé v tejto veľkej záležitosti, ktorá zahŕňa také požehnanie alebo také zlorečenie."¹³⁰

Zodpovednosť zaoberať sa blúdiacimi členmi

Starší majú povinnosť vysporiadať sa s hriechom v zbere nestranným spôsobom, bez ohľadu na to, aké je to nepríjemné. Nečinnosťou sa stávajú zodpovední za skazu (škodu), ktorá prichádza do zboru. Ellen Whiteová povedala: "Hriech má byť pokarhaný. Aj keby na staršieho zboru prišla akákoľvek opozícia a utrpenie kvôli jeho vernosti, nemal by sa odchýliť od pravých princípov. Hriechy by sa nemali brať kvôli neposvätenému uprednostňovaniu a súcitu pri jednom človeku naľahko, a pri druhom byť odsúdené. Táto záležitosť je veľmi dôležitá." Ak sa starší nedokáže vysporiadať s hriechom a bude schvaľovať chyby v živote členov zboru, "Boh ho bude brať na zodpovednosť za nevernosť v jeho úrade, a za ujmu, ktorá postihne zbor."¹³¹

Starší majú veľkú zodpovednosť strážiť duchovnosť členov a musia zabraňovať nárastu hriešneho správania a vplyvov. Nemajú si osvojiť tolerantný postoj voči vpádom sveta, pretože to nie je prejavom lásky k hriešnikovi. Ellen Whiteová uviedla:

Zvlášť starší zboru... nesmú nedbalo pripustiť, aby členovia mali neusporiadané správanie (nezodpovedajúce zásadám) a aby tak hriech v zbere naberal na sile, mysliac

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

---

si, že to je spôsob, ako ukázať lásku jedného k druhému. Boh vyžaduje vernosť v dozornej starostlivosti. Musíte sa jednou rukou chopiť Boha, a druhou rukou sa s láskou uchopiť blúdiacich a hriešnikov a priťahovať ich k Ježišovi. Modlite sa s nimi, plačte s nimi, súcďte s ich dušami, milujte ich a nikdy ich nepustite. To je láska, ktorú Ježiš prejavuje vám. Musíte sa vždy usilovať o jednotu, zhovievavosť a lásku.¹³²

Aj keď miestni starší, v spolupráci s diakonmi, sú zodpovední za prospech zboru, starší nemajú právomoc vylúčiť členov. Musia sa pri tom radiť so združením.¹³³ Avšak s blúdiacimi členmi musia jednať trpezlivo. Ellen Whiteová radila: "Príslušní predstavitelia úradov by mali jednať s previnilcami v bázni Božej, s veľkou pokorou a smútkom nad blúdiacimi, ktorí sú kúpení Kristovou krvou, s úprimnou, pokornou modlitbou."¹³⁴

V tejto práci mali miestni starší úzko spolupracovať s "cestujúcimi staršími", ktorými boli putujúci kazatelia (ministers) zamestnaní združením. Ellen Whiteová poznamenala: "Starší - miestni i cestujúci, sú ustanovení cirkvou a Pánom, aby dohliadali na cirkev, aby karhali, napomínali, a naprávali nepoddajných a aby potešovali slabomyseľných. Neexistuje žiadny vyšší súdny tribunál na Zemi než Božia cirkev. A ak sa členovia cirkvi nepodriadia rozhodnutiu zboru, a ak neprijmú jeho radu a odporúčanie, nedá sa im pomôcť."¹³⁵

Zodpovednosť vyzdvihovať cirkevné zásady a pravidlá

Je povinnosťou starších prezentovať v zbore pozitívny postoj. Mali by odmietnuť prejavovať neprímerané sympatie pochybovačom a sťažovateľom, alebo prezentovať skúšky v prehnanom svetle; inak otvárajú dvere satanovým podnetom a pokušeniam.¹³⁶ Vo svojej práci by mali byť pripravení čeliť osobám, ktoré sú kritické voči vedeniu cirkvi.¹³⁷

Vo všetkých dobách majú starší dodržiavať normy cirkvi a čerpať výživu od Krista ako živého Viniča, tak aby boli plní Krista a Kristovej podoby. Ak ich srdce nie je premenené milosťou, "zbory by boli oveľa úspešnejšie bez týchto starších a kazateľov."¹³⁸

Starší by sa nikdy nemali stať povýšeneckí (seba-vyvyšujúci), ale mali by pamätať, že len pokora ich robí hodnými cti úradu staršieho. "Nech pamätá, že úrad nerobí človeka, ale že pred anjelmi a pred ľuďmi má ctiť svoj úrad."¹³⁹

Dôležitou úlohou starších je priniesť jednotu medzi veriacich tak, aby sa členovia "starali o seba navzájom, a radili sa medzi sebou." Pri dozeraní na záležitosti zboru, v snahe zabrániť zmätku, starší musia "karhať, trestať a napomínať nepoddajných a potešovať slabomyseľných", poukazujúc členom na potrebu rešpektovať a akceptovať rozhodnutia zboru.¹⁴⁰

Nakoniec Ellen Whiteová vyzvala starších, aby upevňovali (podporovali) normy cirkvi, a v žiadnom prípade nevyužívali svoj vplyv na to, aby viedli "zbor do sveta, ale radšej zo sveta."¹⁴¹

C. Adventisti opúšťajú novozákonný model vedenia

Ako sme si ukázali už skôr, krátko po smrti proroka Jána, mnohí raní kresťania opustili novozákonný model vedenia, podľa ktorého starší mali dohliadať na miestny zbor, a zaviedli vedenie cirkvi, ktoré sa sústredilo na biskupa ako vodcu kongregácie (zboru), pričom starší fungovali ako jeho asistenti. Podobne aj krátko po smrti prorokyne, ktorá bola poslom pre cirkev ostatkov, Ellen Whiteovej, adventisti siedmeho dňa opustili vedenie zborov staršími a nahradili ho vodcovskou štruktúrou sústredenou na kazateľa (minister) alebo pastora, v ktorej starší fungujú ako jeho pomocníci.

Teraz budeme hľadať dôvody tejto zmeny v spôsobe vedenia. Najprv budeme skúmať zlyhanie starších a členov v tom, že nebrali vážne svoje zodpovednosti, potom budeme uvažovať o prijatí praxe "usadených pastorov" a nakoniec sa budeme venovať inštitucionalizácii vedúcej pozície kazateľa v miestnom zbore s úmerným poklesom autority starších.

Zlyhanie starších a členov

Boží plán pre vedenie miestnych zborov nebol úspešne realizovaný. Starším a iným predstaviteľom úradov sa nepodarilo zapojiť členov do misie (poslania) cirkvi. Pri skúmaní tohto problému, Ellen Whiteová si kládla otázku:

Čo sa deje, že starší a predstavitelia zborových úradov sa neprebudia a nesnažia sa s úprimnou modlitbou a rozhodným úsilím zapojiť ľudí v zboroch do práce? Cítia starší v týchto zboroch nejakú tiaž zodpovednosti? Cítia nejakú potrebu starostlivosti o ovce Božej pastvy? Pokoria svoje srdcia pred Bohom a uchopia sa vierou Kristovej milosti a odstránia svoje hriechy a budú veriť, že ich pokánie je pred Bohom prijaté? Majú zbožnosť? Majú oddanosť Bohu? Priblížia sa starší zborov, predstavitelia zborových úradov k Bohu, prijmú teraz v dobe milosti poučenia od Ježiša Krista a budú ich uplatňovať, kým nevystúpia na vysokú úroveň viery a získajú jasnejší a duchovnejší pohľad na situáciu?¹⁴²

Ellen Whiteová nariekala nad skutočnosťou, že starší a ďalší predstavitelia úradov neboli úspešní v poskytovaní príležitostí pre všetkých členov, aby sa zapojili. Povedala, že to "v minulosti nebolo vykonané, a je len málo tých, ktorí si uvedomujú, koľko kvôli tomu bolo stratené."¹⁴³

Ďalšou oblasťou, kde starší zlyhali bolo neupevňovanie členov v adventnom poslaní. Ellen Whiteová kládla prieskumnú otázku: "Starajú sa starší a diakoni zborov o slabých a blúdiacich? A uvedomujú si, že váhaví (labilní) členovia sú v nebezpečenstve, že stratia svoju dušu? Snažili ste sa poučením a príkladom upevniť nohy blúdiacich na večnej skale?" V snahe napraviť túto situáciu volala po "rozhodnej potrebe reformácie v každom odvetví diela."¹⁴⁴

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Pri pohľade na zlyhanie vedenia miestnych zborov, si musíme uvedomiť, že nadšenie a bremeno zodpovednosti za stratené duše, ktoré inšpirovalo prvých priekopníkov, z veľkej časti vymizlo. Medzi členmi nastal laodicejský stav¹⁴⁵, ktorý mal na cirkev a jej členov taký vplyv, že Ellen Whiteová ich obviňovala zo zdržiavania (oneskorenia) druhého príchodu.¹⁴⁶ Ku koncu svojho života dokonca členov obviňovala z opakovania "neposlušnosti" starovekého Izraela. Napísala: "Možno budeme musieť zostať tu na tomto svete kvôli neposlušnosti oveľa viac rokov, rovnako ako synovia Izraelovi."¹⁴⁷

Teda zlyhanie vedúcich miestnych zborov, ako aj apatia členov vytvorila atmosféru, ktorá viedla k zmene štruktúry vedenia v cirkvi.

Cirkev v procese zmeny

Dovtedy, kým bolo počuť prorocký hlas Ellen Whiteovej, väčšina vedúcich adventistických predstaviteľov nasledovala novozákonný model vedenia, ktorý schvaľovala. To znamenalo, že jeden alebo viacerí starší boli zodpovední za vedenie miestneho zboru. Zbor ich volil na dobu jedného roka. Títo starší sa zodpovedali miestnemu zboru za jeho prospech (prosperitu). Ich výkon bol každý rok preskúmaný a vyhodnotený. Ak boli členovia spokojní so svojim vedením, starší boli zvolení na ďalší rok; ak neboli spokojní s ich výkonom, neboli zvolení.

Čas od času "cestujúci starší" – kazatelia (ministers) – navštívili tieto zbory a poskytli im pomoc s výučbou (školením) členov. Títo cestujúci starší pracovali v úzkej spolupráci s miestnymi staršími, ale neboli to "usadení pastori" vznášajúci sa nad zborom, s výnimkou niektorých najväčších zborov. Miestni starší viedli zhromaždenia, ktoré sa týkali pracovných záležitostí zboru.

Ako sme videli, Ellen Whiteová silne oponovala trendu smerom k "usadeným pastorum," – čo bol model cirkevnej organizácie, ktorý existoval vo väčšine protestantských cirkví. Adventisti siedmeho dňa nemali nasledovať ich príklad, pretože adventisti boli cirkvou ostatkov podľa biblického proroctva – prorocké hnutie, ktorého poslaním a poverením bolo pripraviť celý svet pre skorý návrat Krista. Neboli len ďalšou protestantskou cirkvou, ktorá by sa zamerala na starostlivosť o svojich členov a udržiavanie svojej prítomnosti v komunite (istej oblasti).

Po smrti prorokyne, hlas, ktorý tak silno prehováral ku kazateľom, ktorí preberali kontrolu alebo sa vznášali nad miestnymi zbormi, umlkol. V dôsledku zlyhania starších a členov, kvôli neplneniu ich zodpovedností v miestnom zbore, začala prebiehať postupná zmena, v ktorej bol opustený novozákonný model vedenia a nahradený modelom "usadených pastorov". Zdalo sa, že cirkevní predstavitelia majú pocit, že mať plateného "usadeného pastora" ktorý by mal na starosti jeden alebo viacero zborov, by bolo výhodnejšie, než mať neefektívnych starších, ktorí mali mať na starosti zbor.

Zavedenie "usadených pastorov" malo dramatický vplyv na vodcovskú rolu starších v zboroch. S kazateľom ako najdôležitejším lídrom v organizačnej štruktúre miestneho zboru,

sa stal rozhodujúcim hlasom vedenia (po kazateľovi) zborový výbor, zodpovedný za smerovanie miestneho zboru. Teraz bol vplyv staršieho všeobecne obmedzený na vedenie v platformovej zodpovednosti (na pódiu?), na lámanie chleba pri večeri Pánovej, poskytovanie rád zborovému výboru, navštevovanie členov a asistovanie miestnemu kazateľovi. Takmer dvadsať rokov po smrti Ellen Whiteovej, sa táto zmena v autorite starších inštitucionalizovala oficiálnym prijatím prvého cirkevného poriadku Adventistov siedmeho dňa v roku 1932.¹⁴⁸

Prvý Cirkevný poriadok (1932)

Presun autority staršieho na "usadeného pastora"

Cirkevný poriadok dal svoje požehnanie postaveniu "usadeného pastora," – čo bolo poňatie, ktorému Ellen Whiteová tak silno odporovala, a zaviedol ho do organizačnej štruktúry miestnych adventistických zborov. Teraz kazateľ, zadelený združením do miestneho zboru, prevzal autoritu staršieho a stal sa pastorom a vodcom tohto miestneho zboru. Tam, kde nebol "usadený pastor", starší bol stále uznávaný ako najvyšší predstaviteľ a náboženský vodca miestneho zboru. V *cirkevnom poriadku* sa písalo: "V práci a organizácii zboru, s výnimkou prípadov, keď združenie pridelo zboru pastora, sa úrad staršieho považuje za najvyšší a najdôležitejší."¹⁴⁹ "Miestny starší zboru je v neprítomnosti kazateľa náboženským vodcom zboru."¹⁵⁰

Starší miestneho zboru sa teraz stali asistentmi miestneho kazateľa. *Cirkevný poriadok* uvádzal: "V prípadoch, kde výbor združenia prideli ordinovaného kazateľa aby pracoval pre zbor, mal by byť považovaný za úradníka najvyššej hodnosti a miestny starší ako jeho asistent (pomocník)."¹⁵¹

Je zaujímavé, že kazateľ ako najvyšší úradník v miestnom zbore sa vôbec nezodpovedal miestnemu zboru, ale združeniu. *Cirkevný poriadok* uvádzal: "Kazateľ sa zodpovedá výboru združenia, a slúži zboru ako pracovník združenia." Naproti tomu miestni starší aj naďalej zostali "zodpovední zboru a zborovému výboru."¹⁵²

Zborový výbor sa teraz stal dôležitým orgánom pre riadenie zboru. Jeho predsedom už nebol starší; ale túto úlohu prevzal miestny kazateľ. V *cirkevnom poriadku* sa uvádzalo: "Kazateľ pravidelne slúži zboru ako pastor obvykle vystupuje ako predseda zborového výboru."¹⁵³ Zborový výbor pozostával z "pastora; staršieho alebo starších; diakonov; sekretára (pisára); pokladníka; vedúceho misie – ak sa líšil od staršieho; tajomníka zborovej misie; vedúceho sobotnej školy; a vodcu misijných dobrovoľníkov; a tam kde sa považovalo za vhodné, boli zvolení ďalší dvaja alebo traja členovia zboru."¹⁵⁴

Zloženie výboru ukázalo, že vedúca autorita staršieho sa podstatne zmenšila. Avšak prítomnosť ordinovaných (vysvätených) vedúcich v zborovom výbore bola stále značná, pretože jeho členmi boli všetci starší a diakoni.

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Čo sa týka menovacieho výboru, v *cirkevnom poriadku* sa uvádzalo, že tento výbor nemal členov *ex officio* (vyplývajúcich z úradu). "Kazateľ, pôsobiaci v danom zbore, môže byť zvolený ako člen tohto výboru, pretože jeho vymenovanie (pridelenie) do zboru nespočíva na žiadnom rozhodnutí menovacieho výboru."¹⁵⁵ Ak ho však zbor nezvolí do menovacieho výboru "výbor by sa naňho mal obracať o radu."¹⁵⁶

Miestny zbor mal stále voliť staršieho (starších), ale nie kazateľa. Rozdiel medzi staršími a kazateľmi sa robil na základe zvláštnych darov, ktoré Pán dáva svojej cirkvi podľa Efežanom 4. Citujúc Ducha Prorockého, *cirkevný poriadok* uvádzal:

Boh má cirkev, a tá má božsky ustanovených službukonajúcich (ministry). "A on dal jedných za apoštolov, jedných za prorokov, jedných za evanjelistov, jedných za pastierov a za učiteľov na zdokonaľovanie svätých ku dielu služby, na budovanie tela Kristovho, až by sme všetci dospeli v jednotu viery a plného poznania Syna Božieho, v dokonalého muža, k miere dospelosti plnosti Kristovej..."¹⁵⁷

Výbor združenia povolal a vymenoval kazateľov, ktorí sa zodpovedali združeniu.¹⁵⁸ Keďže kazatelia dostali svoje poverenia od združenia, "zodpovedajú sa združeniu, a nie niektorému miestnemu zboru v združení."¹⁵⁹

Cirkevný poriadok jasne stanovil autoritu kazateľa v miestnom zbore: "Pri pridelení vysväteného kazateľa do miestneho zboru ako pracovníka alebo pastora, ten zastáva vyššie postavenie ako miestny starší alebo viacerí starší, oni mu slúžia ako jeho pomocníci."¹⁶⁰

Pokiaľ ide o úlohu kazateľa v miestnom zbore *cirkevný poriadok* uvádzal:

Na základe jeho vysvätenia do kazateľskej služby je spôsobilý vykonávať všetky cirkevné rituály a obrady, a mal by mať na starosť takéto bohoslužby. Mal by byť duchovným vodcom a radcom zboru. Mal inštruovať zborových predstaviteľov úradu v ich povinnostiach, a radiť im pri ich vykonávaní, a pomáhať im plánovať vo všetkých líniách zborovej práce a činnosti. Na základe jeho vymenovania za pastora, je členom zborového výboru a slúži ako jeho predsedajúci.¹⁶¹

Cirkevný poriadok opäť zdôrazňoval, že "pastori alebo pomocní pastori nie sú menovaní alebo volení do týchto pozícií zborom. Sú spojení so zborom na základe ich vymenovania výborom združenia, a takéto vymenovanie môže byť kedykoľvek zrušené."¹⁶²

Od čias, kedy bol vydaný prvý *cirkevný poriadok*, boli vykonané ďalšie zmeny, ktoré poukazujú na rastúci vplyv miestnych kazateľov a klesajúcu autoritu staršieho (starších), ako si ukážeme v najnovšom *cirkevnom poriadku*.

Cirkevný poriadok z roku 2000

Súčasný *cirkevný poriadok*, vydaný asi 70 rokov po tom prvom, vykazuje nárast autority kazateľa v miestnom zbore v porovnaní s *poriadkom* z roku 1932.

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Kazateľ slúžiaci v miestnom zbore ako pastor aj naďalej zostáva najvyššou autoritou, zatiaľ čo starší sú jeho pomocníkmi. Kazateľ tiež slúži ako predsedajúci zborového výboru, ak nepožiadá staršieho, aby dočasne vykonával túto funkciu.¹⁶³

Okrem toho, že kazateľ má predsedáť zborovému výboru, rozšíril sa jeho vplyv v menovacom výbore zboru. V súčasnosti pôsobí ako predsedajúci menovacieho výboru *ex officio* (z úradnej pozície). Tu môže byť jeho vplyv v procese výberu nových predstaviteľov úradov značný.¹⁶⁴

Súčasný *cirkevný poriadok* sa zmieňuje o existencii "rady starších" (výboru starších), ktorý je opísaný ako výbor, ktorý menuje výbor zboru.¹⁶⁵ Autorita staršieho (starších) je zredukovaná na poradnú úlohu. Keď zbor má výbor starších, pastor všeobecne funguje aj ako predseda výboru starších.

Všetky tieto zmeny naznačujú, že od smrti prorokyne a utíchnutia jej prorockého hlasu medzi adventistami siedmeho dňa, vplyv kazateľa v miestnom zbore sa výrazne zvýšil tým, že funguje ako predseda zborového výboru, výboru starších, menovacieho výboru, a všeobecne ako predseda prípravného výboru na voľbu menovacieho výboru. Súčasne autorita staršieho (starších) sa dramaticky zmenšila.

V súčasnosti *cirkevný poriadok* odporúča, aby zborový výbor pozostával z týchto členov: Starší (viacerí starší), prvý diakon, prvá diakonka, pokladník, sekretár (pisár), vedúci osobnej služby, tajomník osobnej služby, vedúci služby v komunite a / alebo vedúci Tabity, vedúci sobotnej školy, vedúci rodinnej služby, vedúci služby žien, koordinátor detskej služby, tajomník pre výchovu a vzdelávanie, vedúci oddelenia pre domov a školu, vedúci pre spolok adventistickej mládeže, riaditeľ klubu Pathfinder, riaditeľ klubu Dobrodruh, koordinátor záujmov, predseda výboru pre komunikáciu alebo tajomník pre komunikáciu, vedúci zdravotnej služby, vedúci oddelenia správcovstva, a vedúci náboženskej slobody.¹⁶⁶

V porovnaní s cirkevným poriadkom z roku 1932, prítomnosť vysvätených predstaviteľov zboru v zborovom výbore klesla. V roku 1932 boli členmi výboru všetci vysvätení diakoni a starší; teraz sú členmi výboru len starší (jeden alebo viacerí) a prvý diakon. Okrem toho, v dôsledku rozšírenia zborového výboru na asi dvadsať nevysvätených členov, vplyv starších v zborovom výbore sa ešte viac oslabil. Ak vezmeme do úvahy, že každý člen výboru má jeden hlas, hlas vysvätených starších sa natoľko zredukoval, že akékoľvek návrhy sa môžu ľahko odhlasovať aj napriek námietkam starších. Táto situácia má významné a vážne následky, najmä keď sa zavádzajú kontroverzné záležitosti, ktoré majú vplyv na bohoslužobný štýl, normy a duchovnosť zborov.

Vplyvy súčasného modelu vedenia na miestnych starších (zboru)

Za niekoľko rokov pomerne mnohí adventistickí kazatelia navštívili a pozorovali úspešné protestantské mega-zbory. Niektorí z týchto kazateľov sa pokúšajú prispôbiť naše bohoslužobné formy týmto mega-zborom v nádeji, že ich zbory zažijú silný rast, pritiahnu viac neadventistov a udržia našu mládež, aby neodišla z cirkvi.

V mnohých adventistických zboroch sa tieto drastické zmeny stretli s odporom, najmä zo strany staršieho (starších). Avšak, v dôsledku klesajúcej autority starších boli tieto zmeny zavedené bez väčších ťažkostí, napriek opozícii zo strany starších. S výnimkou veľkých zborov, ktoré majú vo svojich výboroch veľa starších, vo väčšine zborov majú starší menšinový hlas v zborovom výbore. Hlas jedného staršieho zboru má rovnakú váhu ako hlas koordinátora záujmov alebo vedúceho náboženskej slobody. Ak pastor chce urobiť podstatné zmeny v zbere, a má podporu väčšiny zborového výboru, vysvätení starší nemajú žiadnu možnosť zabrániť týmto zmenám. Dnes starší fungujú len ako poradcovia, nie ako vodcovia, pretože im chýba autorita. Táto situácia vo vedení, v ktorej smerovanie miestneho zboru určuje väčšina zborového výboru, je ďaleko od novozákonného modelu vedenia.

V niektorých veľkých zboroch miestni kazatelia použili rôzne stratégie na zníženie počtu starších v zborovom výbore tak, aby starší už nemohli oponovať kontroverzným zmenám v bohoslužobných štýloch. V jednom veľkom zbere kazateľ predstavil členom návrh na spružnenie zborového výboru odstránením "mŕtveho dreva." Urobilo sa to tak, že počet starších, ktorí mali hlasovacie právo vo výbore sa znížil z 28 na 5, čo je viac ako 80% zníženie. Bez toho, aby sa tento návrh prediskutoval s každým starším, alebo aby sa získal ich súhlas alebo názor, tento návrh bol rýchlo prednesený a schválený hlasovaním v sobotu dopoludnia medzi sobotnou školou a bohoslužbou. Na nasledujúcej schôdzi starších, potom, čo tento krok zoširoka prediskutovali z biblického hľadiska, starší jednomyselne protestovali. Uvedomili si, že odobrať starším právo hlasovať na zborových výboroch nebolo v súlade s ich vedúcim postavením v cirkvi, ako je to predstavené v Biblii a v *cirkvevnom poriadku*. Ale starší s tým nemohli nič urobiť, pretože zbor to už "oficiálne" schválil.

Keď starší predložili svoje argumenty kazateľovi, ten neuviedol biblické argumenty, ale na ospravedlnenie tohto kroku sa odvolával na *cirkevný poriadok*. Poukazoval na to, že v cirkevnom poriadku sa iba uvádza, že "starší" majú byť v zborovom výbore, ale neurčuje sa presne koľkí starší tam majú byť. Pre neho to znamenalo, že zbor má právo obmedziť hlasovacie právo starších v zborovom výbore. Toto je príklad toho, ako sa spor v miestnom zbere rozriešil pomocou cirkevného poriadku, bez preskúmania, čo učí Biblia o úlohe starších.

Keď niektorí zo starších kontaktovali združenie, zistili, že táto zmena v štruktúre vedenia bola vopred odsúhlasená združením. Takýto incident je dôkazom nedostatku pochopenia novozákonnej vodcovskej úlohy miestnych starších.

Jedná sa o niekoľko príkladov silného dopadu súčasnej štruktúry vedenia miestneho zboru na autoritu starších. Keď má kazateľ na starosti miestny zbor, je to on, kto má najväčší vplyv pri

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

---

určovaní smerovania zboru. Tento vplyv môže byť použitý na prospech zboru, rovnako ako na pretlačenie agendy a snov, ktoré neberú do úvahy hlasy miestnych starších, čím sa vnáša kontroverzia a napätie, ktoré hlboko rozdeľujú zbory a negatívne ovplyvňujú ich rast.

D. Prekážky v návrate k biblickému modelu

Súčasný model vedenia popísaný v *cirkevnom poriadku* je tak hlboko zakorenený v mysliach veriacich, že nebude ľahké vrátiť sa k biblickému modelu. Len veľmi málo veriacich si vôbec uvedomuje, že v priebehu dvadsiateho storočia adventisti opustili Ježišov model zborového vedenia. Pouvažujme teraz o niektorých možných prekážkach v návrate k novozákonnému modelu štruktúry vedenia miestneho zboru.

Zbor (spoločenstvo)

Každý zbor chce svojho kazateľa a nechce sa oňho deliť s inými zbormi. Zbory, ktoré si delia kazateľa s dvoma, tromi, štyrmi alebo viacerými zbormi zvyčajne očakávajú dobu, kedy budú dostatočne veľké, aby mohli mať svojho vlastného kazateľa na plný úväzok, ktorý by venoval všetok svoj čas potrebám ich vlastného zboru. Potom by mali pocit, že dostali niečo, čo stojí za všetky tie desiatky, ktoré odovzdávajú združeniu.

Mnohí členovia sa tiež tešia na moment, kedy budú mať kazateľa, ktorý k nim bude pravidelne chodiť na osobné návštevy. Očakávajú tiež, že ich kazateľ bude zodpovedný za trvalý rast ich zboru tak, aby v budúcnosti mohli rozšíriť svoj zborový komplex a postaviť väčšiu modlitebňu vybavenú najnovšími technológiami, ktorá bude mať prívetivú architektúru svätostánku.

Zbory, ktoré už majú kazateľa na plný úväzok sú obvykle sklamané, keď im združenie oznámi, že sa majú deliť o kazateľa s iným zborom. To znamená menej pastoračnej pozornosti.

Miestni starší zboru

Vo všeobecnosti, starší zboru sú dnes tak navyknutí na to, že majú miestneho kazateľa, že väčšina starších spolieha na kazateľov, že tí urobia väčšinu práce v zbore. Považujú kazateľa za plateného pracovníka, ktorý by mal robiť väčšinu práce na udržiavaní zboru a zabezpečení jeho hladkého chodu. Menej pastoračnej pozornosti by znamenalo, že starší by museli venovať viac času prevádzke zboru. A keďže starší sú tak navyknutí, že kazatelia robia toľko pre zbor, zaviedli si životný štýl, v ktorom sú tak zamestnaní svojimi prácami, projektmi a plánmi, že nemajú takmer žiadny čas pre zborovú prácu. To môže byť hlavnou príčinou nízkej účasti mnohých starších na stretnutiach starších zboru a zborových výboroch. Ďalším faktorom môže byť všeobecný nedostatok záujmu o zborové jednanie.

Kazatelia, ktorí sa snažili zaviesť program návštev starších (aby starší zboru navštevovali členov), zo skúsenosti zistili, že je to všeobecne neefektívne, pretože mnohí starší jednoducho nemajú čas pre tento druh práce. A tí starší, ktorí majú čas, často majú pocit, že kazateľ je

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

---

oveľa kvalifikovanejší pre túto prácu, a prenechajú návštevy kazateľovi – ved' napokon on je za túto prácu platený.

Kazatelia

Mnohí kazatelia sa tešia zo skutočnosti, že majú na starosti len jeden zbor. Netúžia byť zodpovední za viacero zborov. Mladí kazatelia, ktorí sú umiestnení do okrsku s viacerými zbormi, vnímajú ako konečný (najvyšší) cieľ kazateľskej služby, keď budú pridelení do jedného zboru. Majú pocit, že ak budú mať jeden zbor, môžu skutočne dosiahnuť niečo veľké, bez toho, aby boli rozptyľovaní starostlivosťou o všetky ostatné malé zbory.

V minulosti pôsobili kazatelia na zboroch len niekoľko rokov. Dôvodom pre častejší presun kazateľov bolo, že každý má silné a slabé stránky. Preto prevládalo presvedčenie, že presun pastora raz za niekoľko rokov bude pre zbory dobré. Ďalší kazateľ priniesol do zboru iné silné stránky ako predchádzajúci kazateľ, čo prispelo k vyváženému rozvoju zboru.¹⁶⁷

Avšak už dlhšiu dobu, pod vplyvom neadventistických konceptov o pastorskej službe, medzi nami prevláda myšlienka, že je lepšie, aby pastor zostal v zbore na oveľa dlhšiu dobu, čo by prinieslo zboru a kazateľovej rodine stabilitu a umožnilo mu lepšie realizovať jeho dlhodobé plány pre zbor. V súčasnej dobe sa niektorým kazateľom darí zostať 10, 15 alebo dokonca 20 rokov v jednom zbore. Návrat k praktikám adventistických priekopníkov, ktorí boli oddaní novozákonnému modelu vedenia, v ktorom neboli žiadni "usadení pastori", pre väčšinu kazateľov možno nebude vítanou správou.

Združenia

Súčasný model vedenia "usadených pastora" predstavuje výhody pre vedúcich pracovníkov združení, pričom jedna z najvýznamnejších výhod je, že združenie má väčší priamy vplyv na miestny zbor, pretože kazateľ podlieha združeniu, nie zboru.

Od momentu organizácie Cirkvi adventistov siedmeho dňa, objekty a majetok miestnych zborov patria združeniu. Dnes združenie vlastní nielen zborovú budovu, ale keďže kazateľ je zamestnancom združení, združenie má v konečnom dôsledku pod kontrolou miestny zbor. Ktoré združenie by bolo ochotné vzdať sa tejto kontroly? Možno sa nájde niekoľko vedúcich pracovníkov združení, ktorí by mali záujem preskúmať možnosti návratu do čias adventistických priekopníkov a k radám Ducha prorockého, ale s najväčšou pravdepodobnosťou väčšine združení sa to nebude páčiť.

Okrem toho, združenia sa môžu obávať, že návrat k modelu zborov, ktoré by boli pod vedením miestnych starších môže zvýšiť trend smerom ku kongregacionalizmu. V posledných rokoch niekoľko zborov opustilo organizačnú štruktúru Cirkvi adventistov siedmeho dňa a stali sa nezávislými zbormi.

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Nemôžem poprieť, že sú niektorí členovia cirkvi, ktorí by mohli vnímať návrat k novozákonnému modelu vedenia ako príležitosť opustiť rodinu združenia zborov a stať sa voľne stojacim nezávislým zborom. Avšak takáto situácia by predstavovala len nepatrnú možnosť, ak by starší týchto zborov boli riadne vyškolení (vzdelaní) v konceptoch zborového vedenia podľa Ducha proroctva.

Musíme si položiť otázku, kto je primárne zodpovedný za podnietenie týchto zborov, aby prijali kongregačný model organizácie a opustili rodinu Cirkvi adventistov siedmeho dňa? Neboli to ani tak členovia cirkvi, ale charizmatickí adventistickí kazatelia, ktorí pod hlbokým vplyvom nebiblických modelov vedenia cirkvi a filozofií cirkevného rastu prevzatých z tzv. mega-zborov, sa postavili do čela odchodu z Cirkvi adventistov siedmeho dňa. Títo kazatelia, ktorí boli zamestnancami združenia, efektívne ovplyvnili veľkú časť členstva, a s jeho podporou preorganizovali zbory na nezávislé "komunitné cirkvi," a nakoniec prijali nedeľné oslavné bohoslužby.

Nedostatok dôvery k Svedectvám Ducha prorockého

Jedna z najvýznamnejších prekážok návratu k novozákonnému modelu vedenia cirkevnej organizácie súvisí s vnímanou dôveryhodnosťou rád Ducha prorockého pre Cirkev adventistov. Mnohí spochybňujú platnosť inšpirovaných rád a napomenutí daných pred viac ako 100 rokmi. Žiadny adventista siedmeho dňa by nepochyboval o ich aplikovateľnosti na devätnáste storočie. Ale kto by sa odvážil obhajovať presvedčenie, že tieto svedectvá sú stále aplikovateľné na cirkev, ktorá zápasí s tým, ako sa prispôbiť postmodernému svetu?

Niektorí vedúci, pred tým než by prijali nejaké opatrenia, môžu byť naklonení myšlienke urobiť prieskum a zistiť, čo si členovia myslia o význame týchto svedectiev dnes, ale to by nebolo nápomocné. To, čo potrebujeme viac ako inokedy je starostlivé štúdium Biblie a Ducha proroctva, v snahe zistiť, čo sa môžeme naučiť z týchto rád vo svetle našej minulej skúsenosti. Musíme mať na pamäti, že na konci času bude mať len veľmi málo členov dôveru v tieto posolstvá. "Úplne posledným satanovým podvodom bude, že spraví svedectvá Ducha Božieho neúčinnými. ... Satan bude pracovať dômyselne, rôznymi spôsobmi a prostredníctvom rôznych pomocníkov, aby narušil dôveru Božieho ľudu ostatkov v pravé svedectvo."¹⁶⁸ Tiež by sme nemali zabúdať na tragické následky takéhoto podvodu, lebo "Tam, kde nieta videnia, ľud hynie" (Príslovia 29:18).

E. Výhody obnovenia Ježišovho modelu vedenia

Cieľ - najefektívnejší model vedenia

Zdá sa, že mnohí členovia cirkvi a vedúci sú spokojní s organizačnou štruktúrou miestnych adventistických zborov akú máme dnes. Možno pripúšťajú, že spôsob, akým funguje zbor v tomto čase má svoje slabiny, ale hovoria, že tie majú aj iné modely vedenia. Možno povedia: "Prečo by sme mali šprtať do súčasnej situácie? Robme veci naďalej tak ako ich robíme. Sme príliš blízko k Pánovmu príchodu. Návrat k novozákonnému modelu by si vyžadoval taký rozsiahly a časovo náročný plán prevýchovy členstva, kazateľov a združení, že to nestojí za námahu."

Dnes, keď počujeme toľko o potrebe dobrého vedenia a školenia zameraného na vedenie, sa stáva veľmi zrejším, že adventisti siedmeho dňa by mali študovať Boží plán vedenia a skúmať, čo Boh zjavil v Písme a v Duchu proroctva o najefektívnejšej štruktúre vedenia pre svoj ostatok počas záverečných rokov histórie Zeme.

V tomto hľadaní najlepšieho modelu vedenia nie je potrebné zamerať sa na neadventistické cirkevné organizácie v snahe objaviť najlepšie poznatky o vedení cirkvi.¹⁶⁹ Adventisti majú skúsenosti v oblasti vedenia cirkvi a organizácie už viac ako 160 rokov a patrí sa, aby sme premýšľali o tom, ako nás Boží Duch viedol až do dnešného dňa. Pred sto rokmi prorokyňa Božieho ostatku napísala: "Pri posudzovaní našej minulosti, keď som prechádzala každým krokom postupu k nášmu súčasnému postaveniu, môžem povedať, Chvála Bohu! Keď vidím, čo Pán vykonal, som naplnená údivom a dôverou v Krista ako vodcu. Nemusíme sa obávať o budúcnosť, iba ak by sme zabudli na spôsob, akým nás Pán viedol, a na jeho učenie v našej minulej histórii."¹⁷⁰

Táto skúsenosť by mala byť našou skúsenosťou aj potom, čo pozorujeme, ako Duch Svätý viedol našu cirkev k biblickému modelu organizácie a vedenia miestnych zborov. My ako cirkev musíme mať najlepší model a neuspokojiť sa s ničím menším, než je to najlepšie. Ak to budeme robiť, prijmeme hojné požehnanie Pána a budeme môcť počítať s jeho neustálym vedením. Aj vedenie cirkvi, aj členovia by mali premýšľať o tom, aká je najlepšia a najúčinnějšía štruktúra vedenia pre cirkev. Len ak budeme ochotní s modlitbou sa zapojiť do tohto skúmania, budeme môcť vidieť skutočnú hodnotu Ježišovho modelu vedenia, ktorý zjavil svojim apoštolom v Novom zákone.

Výhody biblického modelu vedenia

V radách Ducha proroctva sme zistili, že mať "usadeného pastora" nie je najlepšie pre miestny zbor, kazateľov a pre združenie. Teraz stručne pouvažujeme o výhodách prijatia biblického modelu vedenia pre každý z týchto troch subjektov.

Výhody pre zbor . . .

Stáva sa sebestačným

Ak má zbor na starosti miestny kazateľ, členovia zboru majú tendenciu "stať sa náboženskými slabochmi,"¹⁷¹ pociťujú malé bremeno zodpovednosti za získavanie duší,¹⁷² a nie sú schopní postarať sa o seba.¹⁷³ Vskutku, "aj kazatelia aj ľudia strácajú veľa prijatím tohto spôsobu práce."¹⁷⁴

Preto v najlepšom záujme zhromaždenia kazateľ by mal venovať časť svojho času školeniu členov zboru. Toto školenie by nemalo byť obmedzené na získavanie duší. Mal by poskytnúť správne školenie pre starších a diakonov o tom, ako vykonávať správne vodcovstvo v ich príslušných oblastiach zodpovednosti. Okrem toho by mal vzdelávať aj iných predstaviteľov úradov v tom, ako sa postarať o rôzne služobnosti zboru. So správnym vyškolením (vzdelaním) vo všetkých oblastiach zborovej práce, zboroví vedúci predstavitelia aj členovia budú schopní fungovať bez trvalej starostlivosti kazateľa. Keď kazateľ odíde z miestneho zboru, zbor bude "povinný niesť zodpovednosť."¹⁷⁵ Následkom toho by členovia museli používať svoje talenty, ktoré by sa zdokonaľovali uplatňovaním v udržiavaní fungujúceho zboru.¹⁷⁶ Namiesto toho, aby členovia zboru volali po pastoraľskej pomoci, mali by nechať "životodarnú silu pravdy" zapôsobiť na každého člena, aby konal misijnú prácu pre Pána vo svojom susedstve.¹⁷⁷

Už nie je orientovaný na kazateľa

Členovia zboru zo skúsenosti vedia, čo sa deje so zborom, keď dôjde k zmene kazateľského vedenia. V tomto prechodnom období sa väčšina zborov udržiava vo vyčkávacom režime. Nevediac, čo bude budúci kazateľ robiť, jednoducho zaujmú postoj "počkáme a uvidíme". Neplánujú žiadne veľké evanjelizačné akcie. A zatiaľ čo starší sa snažia udržať zbor v chode, všetci očakávajú aké plány a programy budúci kazateľ predstaví. Toto je všeobecný model zborov vedených pastormi. Všetko sa točí okolo miestneho kazateľa, a bez jeho dovoľenia alebo podnetu sa v zbore deje len veľmi málo.

Pri správnom vyškolení zboru by toto obdobie stagnácie nenastalo. Nevzniklo by zbytočné prerušenie zborových programov a evanjelizačných ťažení. Pod vedením miestneho staršieho (starších) v úzkej spolupráci s ďalšími činovníkmi zboru by zbor pokračoval vo svojej činnosti.

Namiesto volania po kazateľovi, aby venoval viac času ich zboru, členovia by mali posmeľovať a nabádať kazateľa, aby išiel a konal evanjelizačnú prácu, kým starší by sa starali o vlastné zborové potreby a bohoslužobné programy (pobožnosti).¹⁷⁸

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

Získa väčšiu stabilitu – teraz i v budúcnosti

Pod vedením správne vyškolených starších a diakonov by sa zbor mohol vydať na stabilnú a úspešnú dráhu. Títo starší a diakoni majú korene v komunite, ktorá poskytuje stabilitu pre ďalšie roky.

Budovanie silného vedenia starších v miestnom zbore nie je dôležité len kvôli rastu a stabilite zborov v súčasnosti, ale je to tiež najlepší spôsob, ako pripraviť zbory na ťažké dni, ktoré sú pred nami, keď mnohí budú čeliť prenasledovaniu, keď sa budú zúčastňovať na hlasitom volaní posolstva zo Zjavenia 18. kapitoly. V prípade že sa komunikačné linky s miestnym združením prerušia, zbory budú môcť naďalej pokračovať vo svojej svedeckej činnosti bez toho aby ich to vážne zasiahlo.

Zbory pod vedením dobre vyškolených starších a iných činovníkov, ktorí sa budú zodpovedať a podliehať vlastnému zborovému spoločenstvu, budú silnejšie než keby mali kazateľa, ktorý sa vôbec nezodpovedá voličom miestneho zboru, ktorý vedie.

Napokon, riadne vyškolený a stabilný tím starších bude chrániť spoločenstvo pred radikálnymi zmenami prichádzajúcimi cez kazateľov v oblasti bohoslužobného štýlu, hudby a kongregacionalizmu, ktoré už ovplyvnili toľko zborov. Navrhované zmeny by mali byť povolené iba vtedy, keď majú súhlas väčšiny výboru starších.

Výhody pre kazateľa . . .

Vyškolí zbor, aby bol sebestačný

Kazateľ má byť školiteľ zboru. Zatiaľ čo "usadení pastori" možno odvádzajú dobrú prácu pri školení členov v získavaní duší, to nie je všetko, v čom ich má kazateľ školiť. Efektívne školenie zahŕňa školenie vysväteného vedenia zboru - starších a diakonov - aby mohli fungovať tak ako Boh chce, aby mohli prevádzkovať svoj zbor úspešne. Kazateľ by mal školiť týchto vodcov, aby učili zborové spoločenstvo fungovať bez "usadeného" kazateľa (minister) alebo pastora.

Žiaľ, takýto cieľ má na mysli len veľmi málo kazateľov. Kazateľ, ktorý vedie zbor rok čo rok, bez toho, aby naučil členov prevádzkovať svoj zbor v jeho neprítomnosti, zlyhal v splnení svojej povinnosti. Inšpirovaná rada poznamenáva, že "pokiaľ zbory a ich členovia nedokážu stáť sami, bez kazateľa, musia znovu prežiť obrátenie, a byť znovu pokrstení."¹⁷⁹

Sami kazatelia sú tiež na vine tomu, že zbory sú slabé, pretože ich príliš ochraňovali. So správnym školením, starší, diakoni, a iní činovníci a členovia by mali byť povzbudzovaní, aby vykonávali svoje povinnosti. Potom kazatelia môžu jednoducho ustúpiť do pozadia a nechať zbor osamote, aby riešil svoje problémy, kým kazateľ pôjde evanjelizovať do nových oblastí. Týmto spôsobom členovia budú musieť vykonávať svoje povinnosti.¹⁸⁰ Následkom toho by

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

členovia museli používať svoje talenty, ktoré by sa zdokonaľovali uplatňovaním v udržiavaní fungujúceho zboru.¹⁸¹

Môže zakladať nové zbory

Keď kazateľ vyškolí a plne vybaví miestny zbor, už nebude životne dôležitý pre udržiavanie zboru. Potom bude môcť tráviť svoj čas získavaním duší a zakladaním nových zborov. Tieto (nové) zbory budú tiež musieť byť vyškolené, aby mohli existovať bez trvalej pastorskej starostlivosti, pretože starší sa postarajú o živenie a upevňovanie členov v pravde.

Ako Duch proroctva pozoruhodne uvádza, úloha kazateľov by mala v prvom rade spočívať v evanjelizačnom poslaní hlásať posolstvá troch anjelov nečlenom cirkvi. Po druhé, vo svojom zostávajúcom čase môžu školiť členov zboru, ako majú efektívne prevádzkovať svoj zbor a byť zapojení do jeho misie. To znamená, že kazatelia majú školiť vedenie miestneho zboru v tom, ako správne viesť zbor v neprítomnosti "usadeného kazateľa."

Výhody pre združenie . . .

Združenie sa stáva zdrojom pre zakladanie zborov a evanjelizáciu

Dobre vyškolené zbory sú veľkou výhodou pre združenie. Nebudú požadovať od združenia stáleho kazateľa. Keďže porozumeli Božiemu plánu vedenia miestneho zboru, zbory budú povzbudzovať kazateľov k evanjelizačnej práci, zatiaľ čo oni sami sa postarajú o svoj vlastný zbor a jeho bohoslužby.¹⁸²

Zbor, ktorý si vyžaduje miestneho pastora, ktorý by sa "vznášal" nad zborom okráda združenie o cenného pracovníka, ktorý by inak bol dostupný pre evanjelizačnú prácu v oblastiach kde sa nedostalo Božie posolstvo, aby tam založil zbor.¹⁸³

Každý kazateľ, ktorý prijme novozákonný plán vedenia, bude veľkou výhodou pre miestny zbor aj pre združenie. Miestne zbory sa stanú silnými a schopnými postarať sa o seba, zatiaľ čo združenia budú mať viac svojich zamestnancov zapojených do získavania duší a zakladania nových zborov v nezasiahnutých oblastiach.

Združenie sa stáva servisným zdrojom a školiacim centrom

Ak miestni kazatelia vyškolia zbory tak, aby sa dokázali postarať sami o seba, združenie bude mať rastúcu zásobu kvalifikovaných pracovníkov, ktorí sa budú môcť zamerať na evanjelizáciu a zakladanie nových zborov. Vždy keď miestny zbor bude potrebovať pomoc, starší sa budú môcť obrátiť na túto veľkú zásobu pracovníkov, aby ich poučili, ako sa majú vysporiadať s problémami, ktorým čelia. Následkom toho sa združenie stáva mocným a nenahraditeľným servisným zdrojom a výcvikovým centrom pre rast cirkvi a pre rozvoj silných a zreých zborov.

Zavedenie do praxe

Zavedenie novozákonnej štruktúry vedenia bude úspešné iba prostredníctvom dôkladného procesu prevýchovy (preškolenia) vedenia združenia, jeho kazateľov, členov zborov a ich starších, diakonov a zborových predstaviteľov úradov.

Združenia, ktoré budú mať záujem o prijatie biblického modelu musia pod vedením Ducha Svätého zistiť, ktoré zbory majú záujem o uskutočnenie prechodu, a ktorí kazatelia sú ochotní rozdeliť svoju službu na vzdelávanie zborov a vlastné zapojenie sa do evanjelizácie. Potom je možné zorganizovať pilotný program s každoročným vyhodnocovaním úspechov. Tento pilotný program by poskytol združeniu skúsenosť v tom, ako zlepšiť budúce zavádzanie tohto modelu v iných zboroch.

Na prijatí biblického modelu by sa mohlo každý rok podieľať viac a viac zborov, kým by sa celé združenie nevrátilo k Božiemu plánu pre duchovnú službu (ministry) v cirkvi ostatkov.

Prijatie tohto modelu vedenia bude mať hlboký vplyv na politiku združenia v oblasti prijímania nových pracovníkov. Tento model bude vyžadovať, aby združenie zamestnávalo kazateľov, ktorí by boli schopní vzdelávať členov zborov a pracovať v evanjelizácii. Združenia môžu vytvoriť kazateľské školiace tímy, ktoré by spolupracovali s miestnymi zbormi a inštitúciami zameranými na získavanie duší, kde by členovia zborov mohli získať špecializované školenie na odborných seminároch či workshopoch, v ktorých by účastníci mohli získať a vymeniť si praktické skúsenosti.

Tento druh duchovnej služby (ministry) si tiež bude vyžadovať nový model kazateľského vzdelávania, ktorý by nebol vytvorený podľa seminárov iných cirkví, ale ktorý by bol založený na misijne-hnanom modeli Nového zákona, ktorý nasleduje Kristovu službu; a na vzdelávaní, ktoré Kristus dal svojim učeníkom, ktoré bolo zamerané na hlásanie evanjelia skrze vyučovanie, kázanie a uzdravovanie (Mt 4:23; 10:1,7,8, Luke 10:1,9).

Na úrovni miestneho zboru by každé spoločenstvo malo mať radu (výbor) starších pozostávajúci zo všetkých miestnych starších, ktorému by predsedal prvý starší, ktorý je prvý medzi rovnými, v úzkej spolupráci s ostatnými staršími. Okrem toho prvý starší by mal predsedáť zborovému výboru, s výnimkou prípadu ak sa na túto úlohu necíti. V takom prípade by mal požiadať ďalšieho staršieho, aby fungoval ako predsedajúci namiesto neho.

Všetky rozhodnutia zborového výboru ovplyvňujúce duchovnosť zborového spoločenstva by mali mať súhlas väčšiny výboru starších. Bez ich súhlasu by tieto rozhodnutia zborového výboru nemali byť realizované. Ak zborové spoločenstvo nesúhlasí s postojom starších, členovia ich môžu povolať k zodpovednosti na členskom zhromaždení. Ak členovia budú aj naďalej nespokojní, môžu vyjadriť svoj nesúhlas na nasledujúcich každoročných voľbách zborových činovníkov tým, že daných starších odmietnu znovuzvoliť a zvolia si namiesto nich iných. Týmto spôsobom bude plne udržiavaný biblický model vedenia – model, ktorý

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

---

prideľuje staršiemu (starším), ktorého (ktorých) si členovia zboru zvolia duchovné vedenie miestneho zboru.

Zavedenie tohto modelu sa stáva obzvlášť cenné v časoch neistoty a časoch keď sú obmedzené ekonomické zdroje. Štúdia rastu cirkvi v rozvojových krajinách poukazuje na veľké úspechy v oblastiach, kde kazatelia fungujú ako putovní kazatelia v rámci 10, 15, 20, alebo viacerých zboroch. Nemajú čas vznášať sa nad týmito zbormi, ale sú zaneprázdnení školením vodcov miestnych zborov a vlastným zapojením do evanjelizácie.

Záver

Našu štúdiu sme začali opisovaním novozákonnej organizácie miestnych zborov. Organizačným modelom pre nové, neskôr založené zbory mal byť jeruzalemský model vedenia, ktorý rozdeľoval zodpovednosti medzi starších a diakonov, pričom starší mali mať dohľad nad zborom.

Adventistickí priekopníci prijali tento novozákonný model. Miestni starší mali dohľad nad zbormi a fungovali ako ich pastori. Tento model bol zachovaný do konca devätnásteho storočia s plnou podporou Ducha proroctva. Po smrti Ellen Whiteovej bol tento model opustený a vedúcu funkciu v miestnom zbore prevzal "usadený kazateľ" namiesto staršieho, ktorý sa potom stal asistentom kazateľa. Zavedením *cirkevného poriadku* v roku 1932 sa tento nový model vedenia inštitucionalizoval. V následných *cirkevných poriadkoch* bol viditeľný stále väčší nárast vplyvu kazateľa nad zborom.

V poslednej časti našej štúdie sme porovnávali novozákonný model vedenia so súčasným modelom odporúčaným v *cirkevnom poriadku*, a zistili sme, že návrat k novozákonnému modelu vedenia, ktorý tak silno podporovala Ellen Whiteová počas svojej prorockej služby, prináša so sebou značné výhody. Biblický model vedenia zborov je možné obnoviť ešte aj dnes, keď si nájdeme čas na pochopenie krásy a múdrosti ukrytej v Božom pláne pre jeho cirkev.

Nepochybne, zbory, ktoré sa riadia Bibliou si cenia Ježišovo svedectvo skrze biblický dar proroctva. Mali by prejavovať záujem o štúdium, ako by mohli obnoviť model vedenia, ktorý Kristus tak prezieravo dal svojej cirkvi ostatkov. Reformácia vedenia miestneho zboru môže byť silným motorom, ktorý podporí misijne zamerané laické hnutie, ktoré by prispelo k nadchádzajúcemu veľkému celosvetovému oživeniu podľa Zjavenia 18. kapitoly.

Záverečné poznámky a odkazy

- ¹ E.G. White, *The Desire of Ages* (Mountain View, Calif.: Pacific Press, 1940), str. 291.
- ² Tamtiež
- ³ Tamtiež, *The Acts of the Apostles* (Mountain View, Calif.: Pacific Press, 1911), str. 89.
- ⁴ Tamtiež
- ⁵ Tamtiež
- ⁶ Tamtiež, str. 88, 89.
- ⁷ Tamtiež, str. 89.
- ⁸ Tamtiež, str. 90.
- ⁹ Tamtiež
- ¹⁰ Tamtiež, str. 91.
- ¹¹ Tamtiež, str. 91, 92.
- ¹² “Starší,” *Seventh-day Adventist Bible Dictionary*, Siegfried H. Horn, ed. (Washington, D.C.: Review and Herald, 1960); J.N. Loughborough, *The Church, Its Organization, Order, and Discipline* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1907), str. 129.
- ¹³ Pozri P. Gerard Damsteegt, “Shapes of Ministry in the New Testament,” v Mercedes H. Dyer, ed., *Prove All Things: A Response to WOMEN IN MINISTRY* (Berrien Springs, Mich.: ADVENTISTS AFFIRM, 2000), str. 142.
- ¹⁴ Ignatius, *Epistle to the Ephesians*, Ante-Nicene Fathers, 1:51.
- ¹⁵ Ignatius, *Epistle to the Smyrnians*, Ante-Nicene Fathers, 1:89.
- ¹⁶ Tamtiež, 1:90.
- ¹⁷ E.G. White, Ms. 11, 1850, v *Manuscript Releases*, zv. 13 (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1981), str. 299.
- ¹⁸ J.N. Loughborough, *Organization*, str. 98; Arthur L. White, *Ellen G. White: The Early Years, 1827-1862*, zv. 1 (Washington, D.C.: Review and Herald, 1985), str. 286.
- ¹⁹ E.G. White, *Early Writings* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1945), str. 97.
- ²⁰ Tamtiež
- ²¹ Tamtiež
- ²² Tamtiež
- ²³ Tamtiež, str. 97, 98.
- ²⁴ Tamtiež, str. 98.
- ²⁵ Tamtiež, str. 97, 99.
- ²⁶ Tamtiež, str. 98.
- ²⁷ Tamtiež
- ²⁸ Tamtiež
- ²⁹ Tamtiež, str. 100.
- ³⁰ Tamtiež, str. 100, 101.
- ³¹ Tamtiež, str. 101.
- ³² Tamtiež
- ³³ Tamtiež
- ³⁴ Pozri napríklad, E.G. White, *Testimonies for the Church*, zv. 5 (Mountain View, Calif.: Pacific Press, 1948), str. 617; Tamtiež, zv. 2, str. 620, 621; Tamtiež, Ms. 104, 1901 a Ms. 67, 1900, v *Manuscript Releases*, zv. 5 (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1981), str. 449, 450; Letter 164, 1902, v Tamtiež, zv. 21, str. 98. Pozri tiež poznámky E.G. White v *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Francis D. Nichol, ed. (Washington, D.C.: Review and Herald, 1954), zv. 2, str. 1009.
- ³⁵ J. White, “Gospel Order,” *Review and Herald*, Dec. 6, 1853.
- ³⁶ Tamtiež
- ³⁷ Tamtiež “Gospel Order,” *Review and Herald*, Dec. 20, 1853.
- ³⁸ Tamtiež

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

---

³⁹ Tamtiež

⁴⁰ J. White, "Conference Address," *Review and Herald*, October 15, 1861.

⁴¹ Tamtiež

⁴² Tamtiež

⁴³ Tamtiež

⁴⁴ Tamtiež

⁴⁵ Tamtiež

⁴⁶ Tamtiež

⁴⁷ Tamtiež

⁴⁸ Tamtiež

⁴⁹ Tamtiež

⁵⁰ Pozri tiež Russell Burrill, *Rekindling a Lost Passion: Recreating a Church Planting Movement* (Fallbrook, Calif.: Hart Research Center, 1999), str. 49-55; Tamtiež, *Recovering an Adventist Approach to the Life and Mission of the Local Church* (Fallbrook, Calif.: Hart Research Center, 1998), str. 162-173.

⁵¹ J. White, "Go Ye Into All the World and Preach the Gospel," *Review and Herald*, April 15, 1862.

⁵² Tamtiež

⁵³ Tamtiež

⁵⁴ Tamtiež

⁵⁵ Tamtiež

⁵⁶ G.I. Butler, "No Church Manual," *Review and Herald*, November 27, 1883.

⁵⁷ Tamtiež

⁵⁸ V cirkevnom poriadku boli zahrnuté nasledovné témy: Ako organizovať zbory; povinnosti zborových (cirkevných) činovníkov a ich volenie; vysväcovanie starších, diakonov a kazateľov; dôvody pre existenciu denominácie adventistov siedmeho dňa; spôsobilosť pre členstvo a prijímanie a presun členov; správna cirkevná disciplína; ako rozpustiť zbor; ako krstiť a vykonávať obrady večere Pánovej a umývania nôh; vykonávanie pohrebov, sobášov a štvrtročných zborových členských zhromaždení; vydávanie poverení a oprávnení; konferencie a ich delegáti; desiatkový systém; vlastníctvo cirkevného majetku a spisovanie závetov; používanie riadnych parlamentných pravidiel; špeciálne dary, ako apoštoli, proroci, učitelia, kazatelia; potreba robiť zápisy a ako ich robiť na každom zborovom zhromaždení; a vyhlásenie základných vieroučných výrokov.

⁵⁹ W.H. Littlejohn, "The S.D.A. Church Manual," *Review and Herald*, June 5, 1883, str. 361.

⁶⁰ Tamtiež, "The Church Manual," *Review and Herald*, June 19, 1883, str. 393.

⁶¹ Tamtiež

⁶² Tamtiež

⁶³ Tamtiež, "Church Manual," *Review and Herald*, June 26, 1883, str. 409.

⁶⁴ Tamtiež

⁶⁵ Tamtiež

⁶⁶ Tamtiež

⁶⁷ Tamtiež

⁶⁸ Tamtiež

⁶⁹ Tamtiež

⁷⁰ Tamtiež, "Church Manual," *Review and Herald*, July 17, 1883, str. 457.

⁷¹ Tamtiež

⁷² Tamtiež

⁷³ Tamtiež

⁷⁴ Tamtiež, "Church Manual," *Review and Herald*, September 25, 1883, str. 618.

⁷⁵ Tamtiež

⁷⁶ Tamtiež

⁷⁷ Tamtiež

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

- ⁷⁸ Tamtiež
- ⁷⁹ Týmito osobami boli syn Ellen Whiteovej W.C. White, H. Nicola, J.H. Cook, S.H. Lane, O.A. Olsen, M.H. Brown, R.F. Andrews, J.B. Goodrich, A.S. Hutchins, and H.W. Decker. "General Conference Proceedings, Twenty Second Annual Session," (Nov. 12, 1883), v *Review and Herald*, November 20, 1883.
- ⁸⁰ W.C. White povedal: "Ona sa zúčastnila na stretnutí výboru pre cirkevný poriadok a hovorila dobre." Letter, W.C.W. to May Lacey, Nov. 13, 1883. Pozri tiež Gil Valentine, "The Stop-Start Journey on the Road to a Church Manual," *Ministry*, April 1999.
- ⁸¹ V kázani na generálnej konferencii v roku 1883 prejavila podobné pocity, keď vyzývala predsedov združení, aby sa opierali o Boha pri potrebe múdrosti, nie na predsedu generálnej konferencie (E.G. White, *Gospel Workers* [Battle Creek: Review and Herald, 1892], str. 234).
- ⁸² "General Conference Proceedings," *Review and Herald*, November 20, 1883.
- ⁸³ G.I. Butler, "No Church Manual," *Review and Herald*, November 27, 1883.
- ⁸⁴ Tamtiež
- ⁸⁵ Tamtiež
- ⁸⁶ Tamtiež
- ⁸⁷ Tamtiež
- ⁸⁸ Tamtiež
- ⁸⁹ Tamtiež
- ⁹⁰ Tamtiež
- ⁹¹ Tamtiež
- ⁹² Tamtiež
- ⁹³ Tamtiež
- ⁹⁴ Tamtiež
- ⁹⁵ Tamtiež
- ⁹⁶ E.G. White, *Gospel Workers*, 1892, str. 238.
- ⁹⁷ Tamtiež, "The Necessity of Connection with Christ," *Review and Herald*, May 7, 1889.
- ⁹⁸ Pozri tiež Russell Burrill, *Rekindling a Lost Passion*, str. 52-62; Tamtiež, *Recovering an Adventist Approach*, str. 173-177.
- ⁹⁹ Tamtiež, "Go Ye Into All the World," *Review and Herald*, June 11, 1895.
- ¹⁰⁰ Tamtiež
- ¹⁰¹ Tamtiež, "The Great Need of the Holy Spirit," *Review and Herald*, July 23, 1895, v *Evangelism* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1946), str. 382, 383.
- ¹⁰² Tamtiež, *Testimonies*, zv. 6, str. 30 (1900), v *Evangelism*, str. 382.
- ¹⁰³ Tamtiež, "An Appeal to Our Ministers. Talk to Ministers," *General Conference Bulletin*, April 16, 1901.
- ¹⁰⁴ Tamtiež
- ¹⁰⁵ Tamtiež, Ms. 150, 1901, v *Evangelism*, str. 381.
- ¹⁰⁶ Tamtiež, Letter 56, 1901, v *Evangelism*, str. 382.
- ¹⁰⁷ Tamtiež, "The Work in Greater New York," *Atlantic Union Gleaner*, January 8, 1902.
- ¹⁰⁸ Tamtiež, Letter 136, 1902, v *Evangelism*, str. 382.
- ¹⁰⁹ Tamtiež, *Testimonies*, zv. 7, str. 18.
- ¹¹⁰ Tamtiež, str. 18, 19.
- ¹¹¹ Tamtiež, str. 19.
- ¹¹² Tamtiež, str. 20.
- ¹¹³ Tamtiež
- ¹¹⁴ Tamtiež, Letter 169, 1904, v *Evangelism*, str. 382.
- ¹¹⁵ Loughborough, *Organization*, str. 68.
- ¹¹⁶ Tamtiež, str. 132.
- ¹¹⁷ E.G. White, "The Workers Needed," *Review and Herald*, June 30, 1904; Tamtiež, *Acts of the Apostles*, str. 525, 526.
- ¹¹⁸ Tamtiež, *Acts of the Apostles*, str. 94.

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

- ¹¹⁹ Tamtiež, Ms. 59, 1900; Tamtiež, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Francis D. Nichol, ed., zv. 7 (Washington, D.C.: Review and Herald, 1957), str. 942.
- ¹²⁰ Tamtiež, “Exhortation to Faithfulness to Church Members and Elders,” March 12, 1907, Ms. 43, 1907, v *Manuscript Releases*, zv. 5, str. 451.
- ¹²¹ Tamtiež, *Medical Ministry* (Mountain View, Calif.: Pacific Press, 1963), str. 16; Tamtiež, *The Faith I Live By* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1973), str. 315.
- ¹²² Tamtiež, *Acts of the Apostles*, str. 527, 528.
- ¹²³ Tamtiež, Ms. 59, 1912, v *Manuscript Releases*, zv. 4 (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1990), str. 279.
- ¹²⁴ Tamtiež, “The Church Must Be Quickened,” *Review and Herald*, January 17, 1893.
- ¹²⁵ Tamtiež, “Ye Are Laborers Together With God,” *Review and Herald*, September 2, 1890; Tamtiež, “God’s Means for Diffusing Light,” *Review and Herald*, December 19, 1912; Tamtiež, *Christian Service* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1947), str. 62.
- ¹²⁶ Tamtiež, “God’s Means for Diffusing Light,” *Review and Herald*, March 24, 1891; Tamtiež, *Review and Herald*, December 19, 1912.
- ¹²⁷ Tamtiež, “The Duty of Paying Tithes and Offerings,” *Review and Herald*, Dec. 17, 1889; Tamtiež, *Counsels on Stewardship* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1940), str. 106.
- ¹²⁸ Tamtiež, *Counsels on Stewardship*, str. 106. Pozri tiež Tamtiež, “Honesty Toward Men and Toward God,” *Review and Herald*, December 1, 1896.
- ¹²⁹ Tamtiež, *Testimonies to Ministers* (Mountain View, Calif.: Pacific Press, 1962), str. 305.
- ¹³⁰ Tamtiež, str. 306; Tamtiež, “Special Testimonies for Ministers and Workers. No. 7” (1897) *Special Testimonies*, Series A, str. 21, 22.
- ¹³¹ Tamtiež, Elder Daniels and the Fresno Church, 1890, *Pamphlet* 028, str. 17, 18. Pozri tiež Tamtiež, “A Consecrated Ministry,” February 13, 1890, Ms. 1a, 1890, v *Manuscript Releases*, zv. 5, str. 447, 448.
- ¹³² Tamtiež, Ms. 32, 1887, v *Manuscript Releases*, zv. 2 (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1990), str. 127.
- ¹³³ Tamtiež, Ms. 1, 1878, v *Manuscript Releases*, zv. 12 (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1993), str. 113.
- ¹³⁴ Tamtiež
- ¹³⁵ Tamtiež, Letter 5, 1863, v *Manuscript Releases*, zv. 5, str. 296.
- ¹³⁶ Tamtiež, “The Work in Michigan,” Ms. 3, 1890, v *Sermons and Talks*, zv. 2 (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1994), str. 78.
- ¹³⁷ Tamtiež, *Acts of the Apostles*, str. 196, 197. Pozri tiež Tamtiež, *Sketches From the Life of Paul* (Battle Creek: Review and Herald, 1883), str. 70.
- ¹³⁸ Tamtiež, “An Appeal to Our Ministers and Conference Committees,” (1892), *Special Testimonies A*, 01b, str. 24, 25.
- ¹³⁹ Tamtiež, “A Message to Church Members,” *Review and Herald*, April 26, 1906.
- ¹⁴⁰ Tamtiež, Letter 5, 1863, v *Manuscript Releases*, zv. 5, str. 296.
- ¹⁴¹ Tamtiež, “Testimony for the Battle Creek Church,” (1882), *Pamphlet* 117, str. 82.
- ¹⁴² Tamtiež, “Missionary Work,” May 9, 1893, Ms. 20, 1893, v *Manuscript Releases*, zv. 5, str. 448.
- ¹⁴³ Tamtiež, “Ye Are Laborers Together With God,” *Review and Herald*, September 2, 1890.
- ¹⁴⁴ Tamtiež, *Counsels on Sabbath School Work* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1938), str. 161, 162.
- ¹⁴⁵ Tamtiež, “Camp-Meeting at Ottawa, Kansas,” *Review and Herald*, July 23, 1889; Tamtiež, Ms. 51, 1901, v *Selected Messages*, zv. 1 (Washington, D.C.: Review and Herald, 1958), str. 92; Tamtiež, “A Call to Repentance,” *Review and Herald*, December 15, 1904.
- ¹⁴⁶ Tamtiež, Ms. 4, 1883, v *Selected Messages*, zv. 1, str. 69. Tu uviedla, “Je to nevera, svetskosť, neposvätenie, a zvada medzi ľuďmi, ktorý vyznáva, že patrí Bohu, čo nás zdržiava v tomto svete hriechu a zármútku toľké roky.”
- ¹⁴⁷ Tamtiež, Letter 184, 1901 (*Evangelism*, str. 696).
- ¹⁴⁸ *Cirkevný poriadok* z roku 1932 obsahoval nasledovné témy: Plán cirkevnej organizácie; povinnosti a zodpovednosti cirkevných úradníkov; záležitosti cirkevného členstva; cirkevná disciplína; vlastníctvo cirkevných majetkov, závety a anuity (dôchodky); financie na evanjelium; kazateľ a evanjelijný pracovník; zborové bohoslužby; zachovávanie soboty; manželstvo; a základné vieroučné body. Pozostával celkovo zo 198 strán textu..
- ¹⁴⁹ General Conference of Seventh-day Adventists, *Church Manual* (Washington, D.C.: General Conference of Seventh-day Adventists, 1932), str. 23.

Nové zmeny vo vedení miestnych zborov

- ¹⁵⁰ Tamtiež
- ¹⁵¹ Tamtiež, str. 26.
- ¹⁵² Tamtiež, str. 26.
- ¹⁵³ Tamtiež, str. 26.
- ¹⁵⁴ Tamtiež, str. 162, 163.
- ¹⁵⁵ Tamtiež, str. 67.
- ¹⁵⁶ Tamtiež
- ¹⁵⁷ E.G. White, *Testimonies to Ministers*, str. 52, 53, v *Manual*, str. 133, 134.
- ¹⁵⁸ General Conference of Seventh-day Adventists, *Manual*, str. 136.
- ¹⁵⁹ Tamtiež
- ¹⁶⁰ Tamtiež, str. 137.
- ¹⁶¹ Tamtiež
- ¹⁶² Tamtiež, str. 138.
- ¹⁶³ General Conference of Seventh-day Adventists, *Seventh-day Adventist Church Manual*, rev. ed. (Hagerstown, Md.: Review and Herald, 2000), str. 49, 83, 137.
- ¹⁶⁴ Tamtiež, str. 144.
- ¹⁶⁵ Tamtiež, str. 31.
- ¹⁶⁶ Tamtiež, str. 82.
- ¹⁶⁷ Vo svojom prejave na Generálnej konferencii v roku 1883 Ellen Whiteová hovorila o svetle, ktoré Pán zjavil ohľadom častejšieho sťahovania sa kazateľov a povedala: "Bolo mi ukázané, že kazatelia by nemali byť ponechaní v jednom okrsku rok čo rok, ani združeniu by nemal predsedat' jeden muž dlhú dobu. Výmena darov je pre dobro našich združení a zborov. Kazatelia sú niekedy neochotní zmeniť pole svojej práce; ale keď pochopia všetky dôvody pre vykonanie zmien, nestiahnu sa späť. Niektorí prosili, aby mohli zostať o rok dlhšie v rovnakej oblasti, a táto požiadavka bola často rešpektovaná. Tvrdili, že majú plány na vykonanie väčšieho diela, než doteraz. Ale v závere roka bol stav vecí horší než predtým. Ak bol kazateľ vo svojej práci neverný, nie je pravdepodobné, že tým že tam zostane, záležitosť napraviť. Zbory si navykli na manažment jedného muža, a mysli si, že musia hľadiť na neho namiesto toho, aby hľadali Boha. Jeho nápady a plány majú vplyvnú moc v združení. Ľudia môžu vidieť, že má mylný úsudok, a preto sa naučia nízko hodnotiť duchovnú službu. ... Mnohí sú v niektorých charakterových črtách silní, zatiaľ čo v iných veciach, v ktorých by mali byť silní, sú slabí a nedostatoční. Následkom toho sa v niektorých častiach diela prejavuje nedostatok účinnosti. Ak by jeden muž pokračoval ako predseda združenia rok čo rok, jeho vady by sa reprodukovali v zboroch v jeho pôsobnosti. Ale jeden robotník môže byť silný tam, kde jeho brat je slabý, a tak zmenou poľa práce môže jeden do istej miery doplniť nedostatky druhého." (*Gospel Workers*, 1892, str. 240, 241).
- ¹⁶⁸ Tamtiež, Letter 12, 1890, v Tamtiež, *Selected Messages*, zv. 2 (Washington, D.C.: Review and Herald, 1958), str. 78.
- ¹⁶⁹ Tamtiež, *Early Writings*, str. 124, 125. Tu Ellen Whiteová varovala: "Ak Boh má nejaké nové svetlo, ktoré chce zjaviť, dá, aby mu jeho vyvolení a milovaní porozumeli bez toho, aby nechali svoje mysle osvecovať počúvaním tých, ktorí sú v tme a blude. "Bola mi ukázaná nutnosť, aby tí, ktorí veria, že máme posledné posolstvo milosti, boli oddelení od tých, ktorí denne nasávajú nové bludy. Videla som, že ani mladí, ani starí by nemali navštevovať ich zhromaždenia; lebo je nesprávne takto ich povzbudzovať keď učia blud, ktorý je smrteľným jedom pre duše a keď učia nauky, ktoré sú prikázaniami ľudí. Vplyv takýchto akcií nie je dobrý. Ak nás Boh vyslobodil z tejto tmy a bludu, mali by sme stáť pevne v slobode, ktorou nás vyslobodil a radovať sa v pravde. Bohu sa neľúbi, keď ideme počúvať blud, bez toho, aby sme boli povinní ísť; pretože ak nás On sám nepošle na tieto stretnutia, kde sa ľuďom vnucuje blud silou vôle, nebude nás chrániť. Anjeli nás prestávajú starostlivo chrániť, a my sme ponechaní nárazom nepriateľa, a môžeme byť zatemnení a oslabení ním a silou jeho zlých anjelov; a svetlo okolo nás sa stáva poškvrnené tmou."
- ¹⁷⁰ Tamtiež, *Life Sketches of Ellen G. White* (Mountain View, Calif.: Pacific Press, 1943), str. 196.
- ¹⁷¹ Tamtiež, *Testimonies*, zv. 7, str. 18.
- ¹⁷² Tamtiež, "Go Ye Into All the World," *Review and Herald*, June 11, 1895.
- ¹⁷³ Tamtiež, "The Necessity of Connection With Christ," *Review and Herald*, May 7, 1889.
- ¹⁷⁴ Tamtiež
- ¹⁷⁵ Tamtiež, *Evangelism*, str. 382.
- ¹⁷⁶ Tamtiež
- ¹⁷⁷ Tamtiež, "Work in Greater New York," *Atlantic Union Gleaner*, Jan. 8, 1902.

¹⁷⁸ Tamtiež, *Testimonies*, zv. 6, str. 30.

¹⁷⁹ Tamtiež, *Evangelism*, str. 381.

¹⁸⁰ Tamtiež, str. 382.

¹⁸¹ Tamtiež

¹⁸² Tamtiež, *Testimonies*, zv. 6, str. 30.

¹⁸³ Tamtiež, "Go Ye into All the World," *Review and Herald*, June 11, 1895.

Uvedený článok je prevzatý zo 42. kapitoly knihy "Here we Stand" , autor Gerard Damsteegt, Profesor cirkevnej histórie, SDA Theological Seminary, Andrews University a hlavný autor: *Adventisti siedmeho dňa veria*

zdroj: http://www.andrews.edu/~damsteeg/Herewestand_sec_6.pdf